

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΓΕΝΑΡΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 248 ΔΡΧ. 150

Η εκλογή Σημίτη ΜΕΓΑΛΗ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΝΙΚΗ

Απροσδόκητη ήττα των ρωσόδουλων

Η άνοδος του Σημίτη στην πρωθυπουργία είναι ένα από τα σημαντικότερα, ίσως το σημαντικότερο πολιτικό ζήτημα από το τέλος της δικτατορίας.

Αυτό που εδώ έχει σημασία δεν είναι τόσο ο πολιτικός χαρακτήρας του ίδιου του Σημίτη, αλλά το τι εκπροσωπεί η εκλογή του.

Η πολιτική ανάλυση της δεκάρας ψάχνει να βρει την εξήγηση στο παρασκήνιο της εκλογής, δηλαδή στις κινήσεις των εκπροσώπων των βασικών υποψηφίων και των ηγετών των βασικών πολιτικών ρευμάτων μέσα στην Κ. Ομάδα του ΠΑΣΟΚ. Ο αρχιπράκτορας Λαλιώτης, πολιτικό στέλεχος πρώτου μεγέθους ο ίδιος, κάλεσε τους πολιτικούς συντάχτες να εμβαθύνουν στις αναλύσεις τους. Αυτή ήταν μια ολόσωστη προτροπή.

Πραγματικά, η εκλογή Σημίτη είναι η καίρια στιγμή της πολιτικής ιστορίας του ΠΑΣΟΚ και, συνακόλουθα, της μεταδικτατορικής περιόδου. Είναι η στιγμή μιας ιστορικής εκδίκησης. Πρόκειται για την εκδίκηση του δημοκρατισμού που υπήρχε μέσα στο ΠΑΣΟΚ πάνω στη μεγάλη επιχείρηση εισοδισμού που μεθόδευσε ο άνθρωπος της ρώσικης υπερδύναμης Παπανδρέου από τα μέσα κιόλας της δεκαετίας του '60.

Το σχέδιο του Παπανδρέου ήταν ιδιοφυές και εκτελέστηκε με τον πιο αριστοτεχνικό και ταλαντούχο τρόπο. Ο Παπανδρέου, γέννημα της μεγαλοαστικής τάξης και ταυτόχρονα τροτσκιστής-πράκτορας, χρησιμοποίησε την ιδιορρυθμία του να είναι κληρονόμος του ονόματος ενός ηγέτη της αστικής τάξης για να κάνει τον πιο αποδοτικό εισοδισμό. Όχι δηλαδή τον εισοδισμό που βλέπει έτοιμο ένα κόμμα και επιδιώκει να αλώσει την ηγεσία του, αλλά τον εισοδισμό που συγκροτεί πολιτικά ένα ρεύμα, ή καλύτερα ένα άθροισμα ρευμάτων ιστορικά και

κοινωνικά αναγκαίων που βασικά του είναι ξένα, και που παίρνει εξαρχής την ηγεσία τους. Ο Παπανδρέου έγινε εξαρχής αρχηγός εκείνου που ιστορικά εμφανίστηκε σα δημοκρατική παράταξη της αστικής τάξης και δούλεψε μεθοδικά, ώστε να εξασφαλίσει τη διαφθορά της, την υποταγή της και τη σταδιακή κίνησή της ενάντια στην πρόοδο. Τα όρια αυτής της δραστηριότητας εμφανίζονται σήμερα με τον ταυτόχρονο πολιτικό θάνατο του Παπανδρέου και την άνοδο του Σημίτη στην πρωθυπουργία.

Η επιχείρηση διαφθοράς πραγματοποιήθηκε πάνω στο απέραντο πολιτικό σώμα της προδικτατορικής Ένωσης Κέντρου, όπως διαμορφώθηκε μετά το πέρασμά του από την κόλαση της δικτατορίας και την ανύσταση του Πολυτε-

χνείου. Έτσι πρόκυψε εκείνο το παρδαλό σύμφυρμα δημοκρατίας, αντικομμουνισμού, δημαγωγικού αντιδεξιισμού, αλλά και μικροαστικής αριστεράς και ενστικτώδικο δημοκρατικού αντιιμπεριαλισμού: το ΠΑΣΟΚ.

Από πρακτική άποψη οι εισοδιστές υποχρεώθηκαν να συγκρουστούν και να εξολοθρεύσουν καταρχήν τον αντίθετό τους πόλο, την καρδιά δηλαδή της αριστερής συνείδησης αυτού του σώματος, που ήταν η Δημοκρατική Άμυνα με επικεφαλής το Σάκη Καραγιώργα.

Αυτή ήταν η στρατηγική μάχη της άνοιξης του 1975, στην οποία διέπρεψε και αναδείχθηκε σε δεξί χέρι του Παπανδρέου ο Κ. Λαλιώτης. Οργανωτής τραμπούκων, κλακαδόρων, εισβολέων σε γραφεία, αρχηγός του χειρότερου λού-

μεν του ΠΑΣΟΚ ο Λαλιώτης τσάκισε το ηθικό της Δημ. Άμυνας και ο Παπανδρέου μπόρεσε να τη διαγράψει σχεδόν στο σύνολό της. Ο Σημίτης ήταν ο αμυνίτης που έμεινε στο ΠΑΣΟΚ. Ανεξάρτητα από τη συνείδησή του και τις προθέσεις του, ανεξάρτητα από τους ομορτισμούς και τους συμβιβασμούς του μέσα στο ΠΑΣΟΚ, ο ρόλος του ήταν να ηγηθεί της αντίστροφης διαδικασίας, της εκδίκησης.

Μιλάμε για μια διαδικασία και όχι για ένα προσωπικό πείσμα, επειδή την εκδίκηση την παίρνει τώρα ένα ολόκληρο μέτωπο μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Ο Σημίτης δε θα ήταν τώρα τίποτα αν δεν είχε εκφράσει τη συλλογική εκδίκηση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Στην Κοιν. Ομάδα είναι ισχυρή η επιβίωση του

παλιού Κέντρου όχι από την άποψη των προσώπων, αλλά από την άποψη της πολιτικής λειτουργίας και ιδεολογίας. Η Κ.Ο. είναι η επιβίωση του αστικού δημοκρατικού κοινοβουλευτισμού μέσα σ' ένα ΠΑΣΟΚ που ο εισοδιστής μετέτρεψε σταδιακά σε κόμμα-κράτος, σε κόμμα δηλαδή που συγκέντρωνε στα χέρια του την πολιτική εξουσία σε βάρος όλης της υπόλοιπης αστικής τάξης.

Έτσι, το κοινοβούλιο γινόταν μόνο μια ενοχλητική τελετουργία που υποβάσταζε την κομματική-κρατική διαχείριση. Ο Παπανδρέου φρόντισε πάντα να ποδοπατήσει κυρίως τη δικιά του κοινοβουλευτική ομάδα, που έπρεπε να είναι μια απλή υπηρέτρια της κομματικής ή, καλύτερα, της πρω-

συνέχεια στη σελ. 2

Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Ο Λαλιώτης ισχυρίζεται ότι ψήφισε Σημίτη και στους δυο γύρους, ενώ οι δικοί του διέρρευσαν ότι ψήφισαν Τσοχατζόπουλο στον πρώτο γύρο και Σημίτη στο δεύτερο. Έτσι, καθιερώθηκε στον Τύπο και σε όλα τα κανάλια η άποψη ότι ο Λαλιώτης έδωσε τη νίκη στο Σημίτη με την αριστοτεχνική δήθεν ταχτική του να “αδειάσει” τον ικανό Αρσένη στον πρώτο γύρο και να ξεπερδέψει εύκολα με τον αδύναμο Τσοχατζόπουλο στο δεύτερο.

Αυτή η θεωρία επιτρέπει στο Λαλιώτη να διεισδύσει μέσα στο στρατόπεδο του Σημίτη, ενώ ταυτόχρονα εμφανίζει τη νίκη Σημίτη σα μια ίντριγκα, στρέφοντας έτσι ακόμα περισσότερο εναντίον του τους δύο άλλους αντιπάλους του.

Όσοι ξέρουν τον πολιτικό ρόλο

του Λαλιώτη δεν μπορούν να πιστέψουν ότι ο αρχηγός της ρώσικης ομάδας ψήφισε τον πιο ορκισμένο εχθρό του, δηλαδή την Ευρώπη, και όχι τον πιο επιρρεπή στο “ορθόδοξο τόξο” προστάτη των ρωσόδουλων και παλιό τους σύμμαχο Τσοχατζόπουλο και στις δύο ψηφοφορίες. Και η ανάλυση και τα γεγονότα οδηγούν στο ίδιο συμπέρασμα.

Πρώτο: Ο υποτιθέμενος αριστοτεχνικός ελιγμός Λαλιώτη αποδειχίνεται μια τυχοδιωκτική μπουρδα, αν σκεφτεί κανείς ότι με την υποστήριξη του Τσοχατζόπουλου στον πρώτο γύρο λίγο έλειψε να αποκλειστεί ο Σημίτης από το δεύτερο. Αν ο Σημίτης έπαιρνε, για παράδειγμα, 70 ψήφους στην πρώτη ψηφοφορία, αν δηλαδή ήταν άνετος συμμετοχος στη δεύτερη, τότε θα είχε νόημα

να πριμοδοτηθεί ο πιο ακίνδυνος αντίπαλός του για να μην μπει στο δεύτερο γύρο ο πιο επικίνδυνος. Έτσι όμως όπως ήταν “σφιχτή” η πρώτη ψηφοφορία, κανείς οπαδός του Σημίτη δε θα τόλμαγε να σκαρώσει μια τέτοια μακιαβελική ακροβασία. Ιδιαίτερα όταν ούτε ο χειρότερος συνωμότης δε θα ήταν σε θέση να ξέρει την ακριβή πρόθεση αυτής της σκουριασμένης και παραπεταμένης μάζας ανθρώπων, που είναι τα μισά μέλη της Κ. Ομάδας.

Δεύτερο: Η κατοπινή επιχειρηματολογία Λαλιώτη γιατί ψήφισε Σημίτη (όπως την ανέπτυξε στον Ευαγγελάτο του Σκάι το βράδυ της επόμενης μέρας) δεν είχε ουσιαστική βάση.

Ισχυρίστηκε δηλαδή ο Λαλιώτης ότι ψήφισε Σημίτη όχι επειδή ήταν καταλληλότερος από τους

άλλους, αλλά γιατί μ' αυτόν τον τρόπο ήθελε να καταργήσει τις διαχωριστικές γραμμές μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτή ήταν πολιτική ομολογία ότι ο ίδιος ήταν σε ένα άλλο πολιτικό ρεύμα από αυτό του Σημίτη, δηλαδή ομολογία κυνικού προσεταιρισμού του νικητή. Όμως μια τέτοια ταχτική μπορεί να καθορίσει την κίνηση της ψήφου ενός ανθρώπου, αλλά όχι την ψήφο μιας ομάδας. Ο Λαλιώτης αποδειχίνεται σαν κοινός απατεώνας όταν αρνείται ότι διαθέτει ομάδα στο ΠΑΣΟΚ. Ασφαλώς μια ομάδα δε θα μπορούσε ποτέ να ψηφίσει μια άλλη μόνο και μόνο για να καταργήσει τις διαχωριστικές γραμμές.

Τρίτο: Η στάση και η έκφραση των στενών του συμμάχων Τζου-

συνέχεια στη σελ. 2

ΜΕΓΑΛΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΝΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

θυπουργικής δικτατορίας, την οποία κατοχύρωσε συνταγματικά. Στη συνέχεια κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση της Κ.Ο. του ΠΑΣΟΚ μετέτρεψε σε βουβό όργανο και την Κ. Ομάδα της ΝΔ, ανεξάρτητα από τους ρόλους της αντιπολίτευσης ή της συμπολίτευσης που τα δύο κόμματα έπαιζαν.

Από την άποψη της πρακτικής και της ιδεολογίας οι εισοδιστές επιχειρήσαν να μετατρέψουν το αστοδημοκρατικό ρεύμα που καθάλησαν σε ένα ομοίωμα του μικρού αριθμητικά κόμματος που ουσιαστικά εκπροσωπούσαν, του σοσιαλφασιστικού ψευτοΚΚΕ. Οι ρωσόδουλοι Παπανδρέου, Λαλιώτης κ.λπ ήταν πάντα το προχωρημένο απόσπασμα του σκληρού αυτού πολιτικού πραχτορείου της Ρωσίας, και εργάστηκαν πάντα για τη δικιά του γραμμή και για την πολιτική ενότητα μαζί του (σήμερα αυτή η γραμμή έχει πάρει τη μορφή της συμμαχίας με την ευρωπαϊκή μεταμφίεση των Κνιτών, που ονομάζεται ΣΥΝ).

Όποια όμως μορφή και να πάρει ο σοσιαλφασισμός, το χαρακτηριστικό του είναι μια δεξιά γραμμή που συνδυάζεται με την κομματική ομοφωνία, δηλαδή η αστική γραμμή δίχως ρήγματα, επειδή όλοι πρέπει να υποτάσσονται στη δικτατορία μιας μειοψηφίας. Αυτός είναι ο φασισμός. Αυτό ήταν το ΠΑΣΟΚ που ονειρεύτηκε ο Παπανδρέου.

Ήταν λοιπόν φυσικό που η μεγαλύτερη αντίσταση του ΠΑΣΟΚ στην υπομονετική επιχείρηση εκφασισμού του, που κράτησε δεκαετίες, εκδηλώθηκε από την Κ. Ομάδα όταν ενόθησαν σε μια στιγμή τρεις παράγοντες: Πρώτο, ο αρχιτραμπούκος ήταν μισοπεθαμένος, δεύτερο, το άρθρο 38 του Συντάγματος φούσκωνε τα πανιά της Κ.Ο. και, τρίτο, η ηθική και πολιτική αποσύνθεση του Παπανδρέου έπνιγε όλη τη χώρα. Τότε ακριβώς η Κ. Ομάδα βρήκε το απαραίτητο σθένος να πει το μεγάλο της "όχι" στο Εκτελεστικό και τους διαχειριστές της εντατικής μαζεύοντας τις ιστορικές 100 υπογραφές που ζητούσαν τη σύγκλησή της.

Είναι λοιπόν πολύ φυσικό που αυτή η Κοινοβουλευτική Ομάδα ψήφισε για πρωθυπουργό το Σημίτη. Γιατί αυτός περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο έκφραζε ακριβώς αυτό το πνεύμα χειραφέτησης της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Ο Αρσένης δεν είχε υπογράψει, κρατώντας μέχρι το τέλος μια διφορούμενη στάση, ενώ επέτρεψε στη βάση του να το κάνει, ενώ ο Τσοχατζόπουλος σα ρεύμα ήταν αντίθετος. Οι νικημένοι ρωσόδουλοι εισοδιστές με επικεφαλής τώρα το Λαλιώτη, αυτοί που λυσσασμένα εμπόδισαν κάθε συγκρότηση της Κ. Ομάδας, επιχειρούν να εμφανισθούν με θράσος σαν αυτοί που πρόσφεραν τη νίκη, για να βρεθούν σύμφωνα με την αγαπημένη τους παλιά συνήθεια μέσα στο εχθρικό τους νικηφόρο ρεύμα.

Η φύση λοιπόν της μάχης της διαδοχής, επειδή πήρε ακριβώς τη μορφή της εξέγερσης της Κ. Ομά-

δας, οδηγούσε τις ψήφους του Αρσένη στη δεύτερη ψηφοφορία να πάνε πιο πολύ στο Σημίτη παρά στον Τσοχατζόπουλο, που προφανώς υποστήριξαν οι ρωσόδουλοι από την αρχή ως το τέλος.

Όμως αυτή η μετατόπιση της δεύτερης ψηφοφορίας είχε μια άλλη, βαθύτερη σημασία. Κατά κάποιον τρόπο για να πραγματοποιηθεί έπρεπε να συντριβεί στην πράξη ένα άλλο βαθύ εμπόδιο, το πιο βαθύ, που ύψωσε ο Παπανδρέου εδώ και 20 χρόνια για να ανακόψει και να αντιστρέψει μια προοδευτική εξέλιξη για το ΠΑΣΟΚ. Πρόκειται για τον εθνικισμό, και κύρια το σοβινιστικό αντιτουρκισμό.

Η μάζα των ψηφοφόρων του Αρσένη έπρεπε, για να ψηφίσει το Σημίτη στο β' γύρο, να εγκαταλείψει την αντιτουρκική πολιτική στρατηγική του πρώτου, την κυρίαρχη στο ΠΑΣΟΚ, προς όφελος της πολιτικής του δεύτερου, πολιτικής προσέγγισης με την Τουρκία. Έπρεπε δηλαδή να διαπράξει μια ωμή προδοσία κατά του Παπανδρείου. Και τη διέπραξε.

Το μίσος για την αυλή και τα βίτσια του αυτοκράτορα αποδείχτηκε πιο ισχυρό, πιο υλικό και πιο συγκεκριμένο κίνητρο από το αφηρημένο και καθαρά ιδεολογικό μίσος ενάντια στην Τουρκία. Η Λιάνη, ο Κουτλήρης, ο Παπούλιας κι ο Χουλιώτης ήταν όλοι Έλληνες, και μάλιστα Ελληνάρες, που αποδείχτηκαν για τη μάζα των εξαθλιωμένων ηθικά βουλευτών, αλλά και για ολόκληρη τη χώρα, άπειρες φορές πιο καταστροφικοί απ' ό,τι το όπιο του τούρκικου επεκτατισμού. Έτσι μπόρεσαν να προχωρήσουν και να ξεσκίσουν τα σκιάχτρα του "Μάαστριχτ", τους μύθους της "Ευρώπης των Λαών" και του "Διευθυντήριου των Βρυξελλών", κατάφεραν να ποδοπατήσουν μέσα στην οργή τους την εθνική προδοσία που αποτελεί δήθεν το 4ο χρηματοδοτικό πρωτόκολλο, ξέχασαν έστω για μια στιγμή τ' αδέρφια τους τους Σέρβους και τους καταραμένους Μακεδόνες και ψήφισαν τον ντροπαλό Ευρωπαίο, το "γυμνασιάρχη", όπως τον αποκάλεσε απαρηγόρητη η εθνικίστρια Κάραλη.

Ασφαλώς εδώ έχουμε να κάνουμε με μια μακρόσυρτη πολιτική διεργασία. Ο καγκεμπίτης Παπανδρέου υπέταξε και διέφθειρε το ΠΑΣΟΚ όπως κανείς διαφθείρει έναν άνθρωπο: Πάτησε δηλαδή στα ελαττώματά του. Το ΠΑΣΟΚ είχε από την αρχή μέσα του το σοβινισμό του Βενιζελισμού, τον αθεράπευτο από το αληθινό ΚΚΕ εθνικισμό του ΕΑΜ, τον αντιδραστικό μικροαστικό αντικαπιταλισμό και τον ξενοφοβικό αντιιμπεριαλισμό μιας μάζας καταπιεσμένης πραγματικά από τον ιμπεριαλισμό, που ωστόσο της έλειψε για χρόνια η διαπαιδαγώγηση από ένα αληθινό κομμουνιστικό κόμμα. Τα είχε αυτά μέσα του, όπως είχε το παλιοκομματικό ρουσφέτι, την κρατική διαφθορά και κάθε άλλη εκδήλωση γραφειοκρατικής καθυστέρησης.

Ο Παπανδρέου μετέτρεψε αυτά τα ελαττώματα σε θεσμούς και τους έδωσε αριστερό όνομα. Ονό-

μασε, για παράδειγμα, τον εθνικισμό αντιιμπεριαλισμό, τον ελληνικό επεκτατισμό τούρκικο, το ρουσφέτι κρατική μέριμνα, τη γραφειοκρατική διαχείριση σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, το σμποτάρισμα των παραγωγικών δυνάμεων αντικαπιταλισμό ή προστασία του περιβάλλοντος κ.λπ κ.λπ.

Έτσι, διέφθειρε και υποδούλωσε όχι μόνο τους πρόθυμους να διαφθαρούν, αλλά και εκείνους που ήταν ανίκανοι να αντιδράσουν θεωρητικά σ' αυτή την αντιστροφή.

Χρειάστηκαν λοιπόν πολλά χρόνια ώστε η σιδερένια εξέλιξη της ζωής να θρυμματίσει το σαθρό ιδεολογικό περιτύλιγμα. Χρειάστηκε δηλαδή η καταστροφή να μη χωράει πια στα ωραία λόγια και κανείς σοσιαλισμός, καμιά πρόοδος να μη χωράει τη φιλόδοξη παλλακίδα, το νέο παλάτι, τους παπάδες, την ορθοδοξία και όλο το σάπιο καθεστώς.

Αντίστροφα, ο μεγάλος προβοκάτορας δεν μπόρεσε να ανακόψει τα γεγονότα, που απέδειχναν διαρκώς ότι η Ευρώπη δεν ήταν δυνάστης για την Ελλάδα, αλλά πόλος οικονομικής προόδου και πολιτικής δημοκρατίας, ότι η κρατικοκομματική μεγαλοαστική γραφειοκρατία ήταν πολύ πιο αντιδραστική από την ιδιωτική βιομηχανική αστική τάξη, ότι αντικαπιταλισμός δε σημαίνει παραγωγικό σαμποτάζ και ότι μια εθνική ανάταση μεγαλεξανδρικού τύπου μπορεί να σημαίνει παγκόσμια απομόνωση και γελοιοποίηση. Με μια τέτοια κίνηση των πραγμάτων μπορεί να μπει σε αμφισβήτηση ακόμα και ο συλλογικός φόβος της μόνιμα ανεκδήλωτης τούρκικης απειλής, ή έστω να μην υποτάξει τα πάντα στο διάβα του.

Έτσι, οι 50 του σημερινού αρχηγού του στρατού, καθώς και οι 11 του Χαραλαμπίδου, που ήταν ο προηγούμενος αρχηγός του στρατού, προσανατολίστηκαν στην πλειοψηφία τους προς τον ευρωπαϊκό "γυμνασιάρχη", το φίλο της Τουρκίας και του κεφάλαιου. Ακόμα κι αυτοί που λένε ότι η Κ. Ομάδα ψήφισε Σημίτη γιατί έτσι θα εξασφαλιζόταν η δεύτερη τετραετία για το ΠΑΣΟΚ ξεχνάνε ότι αυτή είναι μια έμμεση παραδοχή του ότι είναι ο λαός που προτιμά σήμερα έναν ήσυχο ευρωπαϊκό γυμνασιάρχη από έναν τουρκοκόφο και πρώην εκοφίτη Έμπερτ.

Πραγματικά, η αληθινή βάση της μωγκής βουλευτικής εξέγερσης της 18ης του Γενάρη, που έδωσε την πρωθυπουργία στο Σημίτη, είναι ο ελληνικός δημοκρατικός λαός. Είναι ο λαός που τσάκισε το μεγάλο σχέδιο των ρωσόδουλων που λεγόταν Λιάνη, είναι ο λαός που σιχάθηκε τη σήψη, τη διαφθορά, τη γραφειοκρατία και τη δικτατορία με αριστερό προσωπείο, είναι ο λαός που περισσότερο σχεδόν από κάθε άλλο της Ευρώπης πιστεύει ότι το μέλλον του είναι σε μια δημοκρατική Ευρώπη και όχι σε μια ορθόδοξη Ανατολή. Ο Μάρξ είχε πει πριν 150 χρόνια ότι οι Έλληνες είναι έξυπνος λαός και δεν πι-

στεύει σε ονειροφαντασίες.

Φαίνεται ότι ο Μάρξ είχε δίκιο. Εδώ και καιρό οι ρωσόδουλοι είναι τόσο έξαλλοι με το λαό μας επειδή δεν τους ακολουθεί, ώστε τα 'χουν βάλει με τα ΜΜΕ όχι επειδή παραμορφώνουν την πραγματικότητα, αλλά μόνο επειδή δεν μπορούν να την παραμορφώσουν στο μέτρο και στην κατεύθυνση που αυτοί θα ήθελαν. Είναι φανερό ότι ο φόβος τους για το ότι μπορεί να χάσουν τη "σίγουρη" γι' αυτούς Ελλάδα θα δεκαπλασιάσει την ορμή τους. Είναι σίγουρο ότι θα βουρδουλιάσουν με λύσσα το σκυλί του σοβινισμού και του μικροαστικού αντικαπιταλισμού και θα το στρέψουν ενάντια στη δημοκρατία και το λαό.

Όσο όμως θα συμπεριφέρονται έτσι, τόσο θα έρχεται ακόμα πιο σκληρή η απάντηση: Λαλιώτης, Παπαρήγα, Σαμαράς και κνίτες

του Συν, όλη δηλαδή η ρωσόδουλη συμμορία, θα δοκιμάζουν τις πιο οδυνηρές εκπλήξεις.

Η εκλογή Σημίτη θα φέρει μια αντεπίθεση των σοσιαλφασιστών μέσα στο ΠΑΣΟΚ και έξω από αυτό. Όμως ο λαός μας προχώραγε ακόμη κι όταν στο ΠΑΣΟΚ δεν υπήρχε καμιά σχεδόν αντίσταση και κατάφερε σχεδόν ενστικτώδικα να ρίξει στο 4% το σκληρό ρώσικο πραχτορείο, ενώ αρνήθηκε να κάνει μεγάλο και το κόμμα των μεταμφιεσμένων κνιτών του Συν και το κόμμα του μεταμφιεσμένου σε σοβινιστή ανθρώπου της Ρωσίας Σαμαρά.

Τώρα λοιπόν τα πράγματα θα είναι πολύ πιο εύκολα. Οι συγκρούσεις θα είναι πιο έντονες, αλλά θα σταματήσει αυτή η κουφόβραση, αυτές οι μαχαϊρές μέσα στην ομίχλη. Θα αρχίσει αληθινός φόβος για τους θύτες.

Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

μάκα, Σκανδαλίδη, Παπούλια μετά την ψηφοφορία ήταν αποκαλυπτική των αληθινών τους διαθέσεων. Ο Λαλιώτης, αν και κεραυνοβολημένος, μπόρεσε να κάνει ένα μορφασμό μειδιάματος, πράγμα που δεν μπόρεσε ο Σκανδαλίδης, ενώ ο Τζουμάκας έξαλλος ξέσπασε στους δημοσιογράφους ("ξενέρωτοι, πρωινή έμπνευση" κ.λπ), ανίκανος να συνέλθει ακόμα και την άλλη μέρα. Όσο για τον Παπούλια, αυτός έκανε το χειρότερο τη μεθεπομένη, όταν πήγε στο σπίτι του Αρσένη να τον ενημερώσει για κάτι "πολύ σοβαρό" σε σχέση με τα υπουργεία Εξωτερικών και Άμυνας, τόσο σοβαρό προφανώς ώστε να μην πρέπει να ενημερωθεί ο νέος πρωθυπουργός. Αυτό δείχνει πόσο αναστατωμένη είναι η ρώσικη διπλωματία από τη νίκη Σημίτη.

Τέταρτο: Η αληθινή στάση του Λαλιώτη είναι η στάση του "μαντείου" του Ωνάσειου, που αυτός ελέγχει, και το οποίο απεφάνθη ότι ο πρόεδρος θεώρησε την εκλογή Σημίτη απλώς "ενδιαφέρουσα" και ότι την άλλη μέρα ήταν δύσθυμος. Κυρίως όμως το "μαντείο" εκδηλώθηκε με το να αρνηθεί να δεχτεί τους εκπροσώπους της Κ. Ομάδας εξαιτίας της βέβηλης και προκλητικής απόφασής τους.

Πέμπτο: Όσοι έχουν παρακολουθήσει την πολιτική πορεία του Λαλιώτη θα έχουν παρατηρήσει ότι η πρώτη ταχτική του αρχή είναι ο πολλαπλός εισοδισμός. Από το δάσκαλό του Α. Παπανδρέου ο Λαλιώτης έχει διδαχτεί την ταχτική της προσέγγισης και διεισδυσσης σε όλα ανεξαιρέτως τα ρεύματα, ώστε το καθένα να μπορεί να χρησιμοποιηθεί ενάντια στα υπόλοιπα. Ο Λαλιώτης ξέρε ότι δεν μπορεί να ηγεμονεύει μέσα στο ΠΑΣΟΚ παρά μόνο διεισδύοντας και στο αντικειμενικά πιο εχθρικό του ρεύμα. Από την άλλη μεριά, αυτή η διεισδυση έχει αντικειμενική βάση επειδή στα μάτια του ευρωπαϊού Σημίτη, όπως

και κάθε ευρωπαίου, οι ρωσόφιλοι εμφανίζονται σα μια ενδιάμεση δύναμη μισοευρωπαϊκή-μισοεθνικιστική. Στη συνείδηση των ευρωπαίων κύριος εχθρός τους είναι οι εθνικιστές. Αυτό φάνηκε κυρίως στην πρώτη κάθαρση, όπου ο Σημίτης συμμαχησε με το Λαλιώτη.

Έκτο: Πραγματικά, το πιο ασήμαντο, αλλά και το πιο χαρακτηριστικό... Ο Αθανασάκης, δεξί χέρι του Λαλιώτη, λίγο πριν το αποτέλεσμα του δεύτερου γύρου κανόνιζε με τον Τσοχατζόπουλο τα πρακτικά ζητήματα της ανακήρυξης (διέρρευσε στα τηλεοπτικά σχόλια).

Αυτά είναι τα στοιχεία της ανάλυσης και τα γεγονότα. Όμως το ποια ήταν η αληθινή στάση Λαλιώτη θα φανεί από τη θέση των "ρώσων" στη νέα κυβέρνηση, τη θέση του Εκτελεστικού απέναντι στο Σημίτη και, κυρίως, την πρακτική στάση του ψευτοΚΚΕ, του Συν και του Σαμαρά.

Η πείρα πάντως λέει ότι, αφού χάριξε ο λαός και η Ευρώπη γι' αυτή την εκλογή, όλοι οι παραπάνω σκίζουν τα ρούχα τους και ετοιμάζουν τη μεγάλη τους επίθεση.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΣΤΟ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟ

Ένα πρώτο σχόλιο για τη νέα κυβέρνηση

Αφήσαμε ένα κενό στη φωτοσύνθεση για να περιμένουμε τη σύνθεση της νέας κυβέρνησης και να κάνουμε ένα πρώτο σχόλιο.

Πραγματικά, αυτή η σύνθεση αντιστοιχεί στην πολιτική νίκη των ευρωπαϊκών δημοκρατικών δυνάμεων του ΠΑΣΟΚ, νίκη που αποτυπώνεται σε δύο σημεία.

Πρώτο, και πιο σημαντικό απ' όλα, ότι το υπουργείο Εξωτερικών πέρασε ολόκληρο στο ευρωπαϊκό ρεύμα.

Δεύτερο, ότι τα βασικά οικονομικά υπουργεία πέρασαν στο δραστήριο εκσυγχρονιστικό απαρτά, πλην ΥΠΕΧΩΔΕ-Γεωργίας, τα οποία κράτησαν οι Ρώσοι, ενώ το υπουργείο Εργασίας πέρασε στον αντικίνητη Γιαννόπουλο.

Το αρνητικό σ' αυτή την κυβέρνηση είναι ότι επιβεβαιώνει τη στρατηγικά λαθεμένη εκτί-

μηση του ευρωπαϊκού ρεύματος ότι η ρώσικη ομάδα είναι ενδιάμεση-φιλική, ενώ κύριος εχθρός είναι οι εθνικιστές.

Η πραγματικότητα είναι ακριβώς αντίθετη. Αντί λοιπόν ο Σημίτης να φανεί γενναιόδωρος στους ενδιάμεσους Αρσένη-Τσοχατζόπουλο, ιδιαίτερα στην προοδευτικότερη τάση Αρσένη, έδωσε τρία υπουργεία στους κύριους εχθρούς του: Λαλιώτη, Τζουμάκα, Γ. Παπανδρέου.

Ταυτόχρονα παραμέρισε ολότελα τους μαχητικούς αντιπαπανδρείκους του δημοκρατικού Κέντρου Παπασπύρου-Βερυβάκη.

Όμως η συντριπτικά κύρια πλευρά της νέας κυβέρνησης είναι τέτοια που θα προκαλέσει λυσσασμένες επιθέσεις των ρωσόδουλων απέξω κι από μέσα. Είναι δηλαδή μια πολύ θετική κυβέρνηση.

Πριμακόφ Ανοιχτή επιθετική πολιτική

Η τοποθέτηση του Γεβγκένι Πριμακόφ σα νέου υπουργού Εξωτερικών της Ρωσίας μετά την παραίτηση του δήθεν φιλοδυτικού Κοζίρεφ σηματοδοτεί μια νέα εποχή παγκόσμια. Η Ρωσία εγκαταλείπει ουσιαστικά την τακτική του καθησυχασμού και της "συνεργασίας" με τη Δύση και περνάει κύρια στην τακτική του ψυχρού πολέμου και της ανοιχτής αντιπαράθεσης. Αυτό το κάνει γιατί θέλει να προωθήσει εξαιρετικά γρήγορα τα πολιτικά της μέτωπα μέσ στη Δύση, στην Εγγύς και Μέση Ανατολή και στην Ασία. Η εξέλιξη αυτή βασίζεται στην ελεεινή υποχώρηση της Ευρώπης στη Βοσνία, στην ηγεμονία του φιλορώσου Κλίντον σαν αρχηγού του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και στο λεγόμενο ρεύμα "επιστροφής των κόκκινων" σε μια σειρά χώρες του πρώην σοβιετικού μπλοκ, όπως στην Πολωνία και τη Βουλγαρία, αλλά και στην ίδια τη Ρωσία.

Ο Πριμακόφ είναι ένας ξεσκολισμένος σοσιαλφασίστας που βρέθηκε διπλα στον Μπρέζνιεφ, τον Γκορμπατσόφ και τώρα στο Γέλτσιν. Είναι ένας τυπικός εκπρόσωπος της στρατηγικής του σοσιαλϊμπεριαλισμού, που αναζητά την παγκόσμια ηγεμονία μέσα από τον πόλεμο.

Γι' αυτό και στην πρώτη συνέντευξη Τύπου στις 12 Γενάρη το πρώτο πράγμα που είπε ήταν: «Η Ρωσία ήταν και παραμένει μια μεγάλη δύναμη. Η εξωτερική πολιτική της πρέπει να ανταποκρίνεται σ' αυτή τη θέση». Τόνισε ότι σκοπεύει να κάνει τη συνεργασία της Ρωσίας με τις ΗΠΑ πιο ισότιμη για να προστατέψει τα ρώσικα εθνικά συμφέροντα. Δήλωσε την αντίθεσή του στην επέκταση του ΝΑΤΟ και τόνισε ότι η Ρωσία φροντίζει να δείξει πιο ηγεμονική στάση στη σχέση της με τις δημοκρατίες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και να παίζει πιο σημαντικό ρόλο στη Βοσνία και άλλα θερμά σημεία του κόσμου (Herald Tribune, 13-14 Γενάρη).

Ο Πριμακόφ, ειδικός στις αραβικές υποθέσεις, ήταν ανταποκριτής της Πράβδα στον αραβικό κόσμο και επικεφαλής του Ινστιτούτου Σοβιετικής Ακαδημίας Επιστημών για Εξωτερικές Μελέτες και του Ινστιτούτου για Διεθνή Οικονομία και Διεθνείς Σχέσεις. Στα πόστα αυτά διατηρούσε στενές σχέσεις με την ΚΓΒ. Το 1988 γίνεται πρόεδρος του Ανωτάτου Σοβιέτ, που ήταν το ψευτοκομμουνιστικό κοινοβούλιο. Μετά ο Γκορμπατσόφ τον έκανε μέλος του Προεδρικού Συμβουλίου. Προσωπικός απεσταλμένος του Γκορμπατσόφ στη Μέση Ανατολή, συναντήθηκε τρεις φορές τουλάχιστον με το Σαντάμ Χουσεΐν, μετά την ιρακινή εισβολή στο Κουβέιτ το '90. Είχε την αποστολή να "μαζέψει τον καρπό την ώρα που οι ΗΠΑ τίναζαν την ελιά". Η τελευταία από τις συναντήσεις έγινε την ώρα που οι "συμμαχικές δυνάμεις" βομβάρδιζαν τη Βαγδάτη και λίγο πριν εξαπολύσουν την επίθεση στο έδαφος για να διώξουν τους Ιρακινούς απ' το Κουβέιτ.

Στη διάρκεια του πραξικοπήματος του '91 ενάντια στον Γκορμπατσόφ ο Πριμακόφ ήταν ένα από τα δύο μέλη του συμβουλίου Ασφαλείας που έμειναν δίπλα του. Από τότε μέχρι σήμερα παρέμεινε επικεφαλής της Υπηρεσίας Πληροφοριών του Εξωτερικού, του διάδοχου της παλιάς ΚΓΒ στο εξωτερικό (Herald Tribune, 10/1).

ΟΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΒΟΣΝΙΟΥΣ

Η απαγωγή και κράτηση 16 Βόσνιων πολιτών, ανάμεσά τους δύο παιδιά, απ' τους σέρβους φασίστες στα τέλη Δεκέμβρη συνιστά κατάφωρη παραβίαση της συμφωνίας ειρήνης. Γιατί ανατρέπει μια βασική αρχή της, την ελευθερία κίνησης όχι μόνο στο Σεράγεβο, αλλά σε ολόκληρη την ταλαιπωρημένη χώρα.

Η απαγωγή των Βόσνιων έγινε ενώ διέσχισαν με τ' αυτοκίνητά τους μια λεωφόρο που περνάει μέσα απ' την Ίλιτζα, προάστιο του Σεράγεβο κατεχόμενο απ' τους Σέρβους. Οι Τσέτνικς αρνήθηκαν να τους ελευθερώσουν και είπαν ότι κάποιος πιθανόν να δικαστούν. Η νατοϊκή δύναμη (IFOR, δύναμη εφαρμογής της ειρηνευτικής συμφωνίας) δήλωσε ότι δεν είναι αστυνομική δύναμη και δεν πρόκειται για δική της ευθύνη. Παρόμοια δήλωση έκανε και ο αμερικανός υπουργός Άμυνας Πέρι. Μόνο μετά από απεύθυνση των ΗΠΑ στο Μιλόσεβιτς και αφού η προσοχή του κόσμου συγκεντρώθηκε σ' αυτό το ζήτημα ελευθερώθηκαν οι όμηροι στις 4 Γενάρη. Στην αρχή τρεις (Ramo Delatic, Meno Kursumdzija, Adil Spahic, οι οποίοι είπαν ότι χτυπήθηκαν απ' τους Σέρβους) και έπειτα οι υπόλοιποι, ανάμεσά τους και τα δύο παιδιά.

Η βοσνιακή κυβέρνηση έβγαλε διάγγελμα προς τους πολίτες: «Θα συμβουλευόμαστε τους ανθρώπους να μη χρησιμοποιούν τους δρόμους χωρίς συνοδεία του ΝΑΤΟ ή τη λήψη νέων μέτρων που θα μας πείσουν ότι υπάρχει ασφάλεια» (Herald Tribune, 4 Γενάρη).

Ουσιαστικά, με την πράξη των σέρβων φασιστών έχουμε την κατάργηση της συμφωνίας ειρήνης. Η ελευθερία κίνησης είναι όχι μόνο η βασική αρχή, αλλά ο ακρογωνιαίος λίθος της. Χωρίς ελεύθερη διακίνηση δεν υπάρχει επιστροφή προσφύγων στα σπίτια τους. Έχουμε δηλαδή την αναγνώριση της εθνικής εκκαθάρισης και του διαμελισμού, και μάλιστα με την επίσημη σφραγίδα της νατοϊκής δύναμης IFOR. Η δήλωση του εκπροσώπου της Andrew Cumming ήταν η εξής: «Δεν είμαστε αστυνομική δύναμη... Αυτό είναι ένα θέμα των πολιτικών αρχών, των μερών που συμφώνησαν να εφαρμόσουν την ειρήνη στο Ντέιτον» (Herald Tribune, 3 Γενάρη).

Η δήθεν ουδέτερη τοποθέτηση της IFOR, αλλά θετική αντικειμενικά για το σέρβικο φασισμό, αποδεικνύει ότι το ΝΑΤΟ βρίσκεται στη Βοσνία για να κατοχυρώσει και να επιβάλει σύνορα διαμελισμού ή, αλλιώς, τη διεθνή αναγνώριση του 49% του εδάφους της Βοσνίας που κατέχουν οι Σέρβοι. Η IFOR συνιστά μια εξοστρωτή ιμπεριαλιστική επέμβαση κάτω από την πολιτική καθοδήγηση του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού, του πιστού του φίλου Κλίντον, που σέρνει όλη την υφιστάμενη αμερικάνικη αστική τάξη και μια αδύναμη πολιτική Ευρώπη, που θέλει να κλείσει ο εφιάλτης του πολέμου με τον πιο γρήγορο τρόπο. Η IFOR κατευθύνεται από το Πολιτικό Συμβούλιο του ΝΑΤΟ που συνεδριάζει μαζί με το γνωστό μας υφυπουργό Εξωτερικών Τσοούκιν. Η ίδια αναλαμβάνει πρωτοβουλία μόνο στο επιχειρησιακό μέρος, στο τεχνικό. Οι Βόσνιοι όμως δε θέλησαν ποτέ μια τέτοια δύναμη στη χώρα τους. Ούτε μια άδικη ειρήνη. Εξαναγκάστηκαν να υποκύψουν κάτω από τους παγκόσμιους πολιτικούς συσχετισμούς σε βάρος τους και τη δικιά τους στρατιωτική αδυναμία.

Έτσι, δεν είναι καθόλου παράξενο που οι Αμερικάνοι καλωσορίζονται από τους Σέρβους φασίστες, όπως στο Λοπάρε, δέκα χιλιόμετρα

βορειοανατολικά της Τούζλα. Εκεί ο υποδιοικητής της τρίτης ταξιαρχίας του Σωμάτων της Ανατολικής Βοσνίας συνταγματάρχης Ικόνιτς παρέθεσε γέμια στους επισκέπτες του, ήπιε μαζί τους, συζήτησαν για τους χάρτες, την άφιξη των Ρώσων, το μπάσκετ, το Μοχάμεντ Άλι, και στο τέλος χάρισε στους Αμερικάνους ένα ημερολόγιο τσέπης του 1996 στολισμένο με τη χαμογελαστή εικόνα του αφεντικού του Ράτκο Μλάντιτς. Παρόμοιες στιγμές συγκίνησης ένιωσαν ο αμερικανός στρατηγός Νας και ο ρώσος διοικητής Λεντσόφ, επικεφαλής των πρώτων 150 ρώσων στρατιωτών από τους 1500 που αναμένονται συνολικά στο αεροδρόμιο της Τούζλα. Πολλοί από την ειδική ρώσικη στρατιωτική μονάδα του Λεντσόφ έχουν ετοιμαστεί από τις μάχες στο Αφγανιστάν και την Τσετσενία για να εφαρμόσουν τα διδάγματά τους στη Βοσνία. Οι Ρώσοι θα παίρνουν διαταγές απευθείας από ένα ρώσο στρατηγό, με το αξίωμα του υποδιοικητή, που βρίσκεται στο αρχηγείο του ΝΑΤΟ στο Βέλγιο. Οι επιχειρήσεις στο έδαφος θα συντονιστούν από τον αμερικανό Νας, ενώ περιοχή ευθύνης του θα είναι ο διάδρομος της Μεγάλης Σερβίας: Το Μπρτσκο.

Οι παραπάνω εικόνες μας δίνουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθεί η νατοϊκή δύναμη για να εφαρμόσει τη ζώνη διαμελισμού και θα νομιμοποιήσει το κομμάτιασμα ενός ενιαίου πολυεθνικού κράτους, όπως αυτό της Βοσνίας. Εδώ εντάσσεται και η αποστολή του ελληνικού στρατιωτικού σώματος, που πήγε σαν τμήμα του ρωσοσέρβικου άξονα του πολέμου και του φασισμού σε μια περιοχή που ζουν Βόσνιοι, **Δλ.** «εχθροί της Ελλάδας και της Ορθοδοξίας».

Μην ξεχνάμε ότι όρος για τη συμμετοχή της Ελλάδας ήταν η συμμετοχή της Ρωσίας (δήλωση Μπεντενιότση στη βουλή).

Επομένως, η νατοϊκή δύναμη στέ-

κεται στην πλευρά του άδικου και του φασισμού ενάντια στη Βοσνία, που απαιτεί την εδαφική ενότητα και την ανεξαρτησία της. Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να αποχωρήσει. Όχι όμως προτού οι Βόσνιοι εξοπλιστούν κύρια με βαρύ πυροβολικό, τανκς και αντιαρματικούς πυραύλους, για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν το σέρβο εισβολέα.

Μπορούν εδώ να αξιοποιήσουν την αντικειμενικά προοδευτικά αντισέρβικη γραμμή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, η οποία εκπροσωπείται απ' τους Ρεπουμπλικάνους στο Κογκρέσο. Αυτοί έβαλαν επίμονα το αίτημα της στρατιωτικής εκπαίδευσης και εξοπλισμού των Βόσνιων, για να συναινέσουν στον αποστολή των Αμερικάνων στη Βοσνία.

Σύμφωνα με τη συνθήκη του Ντέιτον, υπάρχει μια απαγόρευση μέχρι τα μέσα του Μάρτη για την προμήθεια οποιουδήποτε οπλισμού από τα αντιμαχόμενα μέρη, ενώ για τα βαριά όπλα φτάνει τους έξι μήνες από την ημέρα της υπογραφής. Η Βοσνία δεν μπορεί να σπάσει αυτό το εμπάργκο-θηλιά, γιατί θα βρεθεί σε πολιτική σύγκρουση με Ρώσους, Αμερικάνους και Ευρωπαίους, εκτός αν ανακηρύξει άκυρη τη συμφωνία ειρήνης. Αυτό που χρειάζεται στους Βόσνιους είναι χρόνος για να συγκροτήσουν αυτό το πετσοκομμένο κράτος, να οργανωθούν, να εκπαιδευτούν και να εξοπλιστούν. Είναι μία αναγκαιότητα για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν εσωτερικά τον κροάτικο σοβινισμό, που ζητάει την ηγεμονία και τον απόλυτο έλεγχο μέσα στην κροατοβοσνιακή συνομοσπονδία, και να τσακίσουν εξωτερικά το σέρβικο φασισμό, που είναι το στρατιωτικό απόσπασμα του σοσιαλϊμπεριαλισμού στα Βαλκάνια.

Το προοδευτικό σύνθημα για τη Βοσνία είναι: "Δώστε όπλα στους Βόσνιους. Υποστηρίξτε το δίκαιο πόλεμο ενάντια στο σέρβικο φασισμό. Έξω το ΝΑΤΟ από τη Βοσνία".

Ο σοσιαλφασίστας Ζιουγκάνοφ

«Είμαστε η γενιά του μεταπολέμου που δεν έχει καμιά σχέση με τις ακρότητες της εποχής του Στάλιν. Οι περισσότεροι Ρώσοι σήμερα δεν έχουν βιώσει τη δεκαετία του '30.

...Το ΚΚΣΕ δεν ήταν κόμμα, αλλά ένα μέσο για τον έλεγχο του κράτους με το μονοπώλιο στην αλήθεια, την εξουσία και την ιδιοκτησία. Όμως, ακόμη και το ΚΚΣΕ άλλαξε με την πάροδο των χρόνων. Στην περίοδο Μπρέζνιεφ υπήρχε ήδη ένα φιλελεύθερο κράτος χωρίς καταπίσεις (σ.σ. υπογράμμιση δική μας). Οπωσδήποτε, υπήρξαν μερικοί που εξορίστηκαν. Όμως θα πρέπει να κοιτάξετε με προσοχή τη λίστα των συλληφθέντων. Σήμερα υπάρχουν στις φυλακές περισσότεροι κρατούμενοι εξαιτίας διώξεων απ' ό,τι την εποχή του Στάλιν» (συνέντευξη του γερμανικό Spiegel, αναδημοσίευση εφημερίδα Πριν, 14 Γενάρη).

Καταρχήν, ο σοσιαλφασίστας Ζιουγκάνοφ του ΚΚΡΟ προσφέρει μια μεγάλη υπηρεσία όταν χτυπάει το Στάλιν, γιατί γκρεμίζει τον ψεύτικο Στάλιν, το "φασίστα και δικτάτορα" που ταυτίστηκε με τη χιτλερική βαρβαρότητα του Μπρέζνιεφισμού. Έτσι, όταν ο Ζιουγκάνοφ αποκαλεί φιλελεύθερο τον Μπρέζνιεφ, υπερασπίζει έμμεσα τη

ρώσικη εισβολή στην Τσεχοσλοβακία το '68, στο Αφγανιστάν το '79, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις της Ρωσίας στον Τρίτο Κόσμο, τις εξορίες και τον εγκλεισμό των ρώσων δημοκρατών στα ψυχιατρεία-κολαστήρια (π.χ. Ναταλία Γκορμανέφτσκια) και αποκαλύπτεται σα χιτλερικός αστός νέου τύπου με κόκκινη σημαία.

Σκόπιμα ελαφρύνει το Στάλιν όταν λέει ότι σήμερα υπάρχουν περισσότερες διώξεις και φυλακισμένοι, εννοώντας το δήθεν φιλοδυτικό Γέλτσιν και τη Ρωσία της δήθεν ελεύθερης οικονομίας. Αφήνει έντεχνα να εννοηθεί ότι η αστική δημοκρατία δυτικού τύπου είναι πιο φασιστική από το δήθεν ακραίο Στάλιν, (δηλαδή τον ψεύτικο Στάλιν, το τέρας που έχει πλάσει ο δυτικός αστός και οι σοσιαλφασίστες "υπερασπιστές" του), ότι η Δύση σήμερα είναι το κέντρο του παγκόσμιου φασισμού, όπως και οι "φιλοδυτικοί" στη Ρωσία. Εύκολα ανακηρύσσονται μ' αυτόν τον τρόπο οι ψευτοκομμουνιστές σε δημοκράτες και φιλελεύθερους!

Παίσιμα μπροστά σ' όλ' αυτά φαντάζουν όσα είπε για το πραξικόπημα του 1991 στη Ρωσία: «Δεν πρόκειται για πραξικόπημα, αλλά για μια προσπάθεια να ακρωθεί η διάλυση της ΕΣΣΔ»!

Η ΕΚΛΟΓΗ ΣΗΜΙΤΗ ΟΞΥΝΕΙ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Ανάμεσα στο δημοκρατικό και το ρώσικο στρατόπεδο

Με την εκλογή του Κ. Σημίτη στη θέση του πρωθυπουργού η χώρα μπήκε σε μια νέα πολιτική περίοδο. Για να μπορέσουμε να εκτιμήσουμε σωστά αυτή την περίοδο είναι απαραίτητο να δούμε σε βάθος τις αλλαγές στους πολιτικούς συσχετισμούς που έκφρασε η εκλογή του Σημίτη, αλλά και τους νέους όρους του ενδοαστικού ανταγωνισμού που επιβάλλει αυτή η εκλογή.

Πρέπει δηλαδή να ανατρέψουμε καταρχήν την θεωρία της «αλλαγής σκυτάλης» στα πλαίσια μιας ενιαίας αντιλαϊκής πολιτικής, θεωρία που προβάλλει το ψευτοΚΚΕ και που ενθέρμως ασπάζεται ολό το τροτσκιστικό και ομορτουριστικό συνούλεμα της αυλής του.

Η «αλλαγή της σκυτάλης» προϋποθέτει μια ενιαία ομάδα με αθλητές που τρέχουν πάνω σε ένα κοινό στόχο. Ποιος όμως σήμερα μπορεί να ισχυρισθεί σοβαρά πως η εκλογή του Σημίτη ήταν έκφραση μιας «ενιαίας ομάδας» που παρέδιδε από τον ένα στον άλλο «ειρηνικά» τη σκυτάλη;

Ακριβώς το αντίθετο. Η εκλογή του Σημίτη ήταν έκφραση ενός άγριου ανταγωνισμού και μιας σκληρής πάλης που δόθηκε μέσα στα πλαίσια της αστικής τάξης και παρέσυρε στη δίνη της το λαό και τη χώρα.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

Ολάκερη η πολιτική πάλη δόθηκε ανάμεσα σε δύο καθοδηγητικά κέντρα: Το ένα ήταν το Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ και η «αίθουσα της εντατικής» και το άλλο η Κοινοβουλευτική Ομάδα. Το νέο στοιχείο σ' αυτή την πάλη ήταν η ανάδειξη της Κ.Ο. σε ένα πολιτικό κέντρο που συγκροτήθηκε πάνω στην υπεράσπιση της συνταγματικής νομιμότητας. Απέναντι και ενάντια δηλαδή στην πολιτική ανωμαλία και στη συνταγματική εκτροπή που προωθούσε η ρωσόδουλη ομάδα του Εκτελεστικού με την ανάδειξη της «εντατικής» σε μια παρακυβέρνηση. Η στάση της αυτή καθοριζόταν από το γεγονός πως η κλίκα αυτή δεν είχε έτοιμο στα χέρια της το διάδοχο του Α. Παπανδρέου. Έτσι, μέχρι να διαμορφώσει τους πολιτικούς όρους που αυτή ήθελε για τη διαδοχή, έπρεπε να κρατήσει φυσικά και πολιτικά σε ζωή τον Α. Παπανδρέου καταπατώντας το άρθρο 38 του Συντάγματος, έπρεπε να κατασκευάσει στην εντατική ένα πολιτικό καθοδηγητικό κέντρο που να επιλέγει επισκέπτες, να βγάζει στη δημοσιότητα σημειώσεις διαλόγου και με τον πιο εξωθεσμικό τρόπο, σαν ένα σύγχρονο μαντείο, να είναι αυτό που θα υποδείξει το νέο πρωθυπουργό.

Η αντίσταση της Κ.Ο. ενάντια σ' αυτά τα σχέδια και την πραχτική της πολιτικής ανωμαλίας που προωθούσε η ρωσόδουλη κλίκα του Εκτελεστικού ήταν μια δημοκρατική αντίσταση, μέσα στα πλαίσια της αστικής τάξης, που είχε μια γενική αποδοχή από το λαό.

Αυτό ήταν ένα βασικό στοιχείο που καθόρισε τις παραπέρα εξελίξεις. Η ρωσόδουλη κλίκα δεν μπορούσε πλέον να συνεχίσει την ωμή καταπάτηση της συνταγματικής νομιμότητας χωρίς ένα ανοιχτό πραξικόπημα. Κάτι τέτοιο όμως ήταν έξω από τους σημερινούς συσχετισμούς.

Έτσι, βρέθηκε αναγκασμένη να σκηνοθετήσει την παραίτηση-απάτη του Α. Παπανδρέου, για να πα-

ρει την πολιτική πρωτοβουλία στα χέρια της και να διασπάσει την ενιαία δημοκρατική αντίσταση της Κ.Ο. Ο «παραίτημένος» Παπανδρέου δίνει μια μεγάλη πολιτική αίγλη στο μαντείο της εντατικής, εμφανίζεται σαν ο «ηγέτης» που λειτουργεί με την πιο μεγάλη πολιτική διαύγεια και που είναι αυτός ο εγγυητής των παραπέρα εξελίξεων.

Απέναντι σ' αυτή την «παραίτηση» που σκηνοθέτησε η κλίκα Λαλιώτη, η Κ.Ο. δεν αντιστέκεται και μαζί της καμιά πλευρά της αστικής τάξης, κανένα κόμμα και κανένα θεσμικό όργανο.

Κλείνουν τα μάτια στον αντισημιτικό τρόπο αυτής της παραίτησης, αφήνουν στεναγμούς... ανακούφισης και υποκύπτουν στην πολιτική ηγεμονία του Εκτελεστικού, αναφωνώντας εν χορώ «Ο Α. Παπανδρέου στο Πάνθεο της πολιτικής»!

Αυτό είναι το δεύτερο βασικό στοιχείο που καθόρισε τις παραπέρα εξελίξεις. Για πρώτη φορά πρωθυπουργός παραιτείται με επιστολή, και μάλιστα στο κόμμα του, και όχι με την παρουσία του, όπως ορίζει το Σύνταγμα, στον πρόεδρο της Δημοκρατίας. Και για πρώτη φορά πρόεδρος της Δημοκρατίας δέχεται παραίτηση πρωθυπουργού που του την πηγαίνει το κόμμα μετά τη συνεδρίαση της Κεντρικής του Επιτροπής!

Η «παραίτηση» δηλαδή που σκηνοθέτησε μ' αυτό τον τρόπο η κλίκα του Λαλιώτη έχει και επιτυχία: ένα βασικό στόχο: Να δώσει στο κόμμα και, κατά συνέπεια, στο Εκτελεστικό ένα θεσμικό χαρακτήρα, να το αναδείξει σαν το ηγεμονικό όργανο πάνω από το νέο πρωθυπουργό και την κυβέρνηση στη νέα εξέλιξη.

Αυτό άλλωστε εκφράστηκε και στην απόφαση της Κ.Ε. στο σημείο περί «στενής συνεργασίας» του νέου πρωθυπουργού με το Εκτελεστικό.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΣΗΜΙΤΗ

Τα δύο παραπάνω βασικά στοιχεία που αναφέραμε είναι αυτά που καθόρισαν την εκλογή του Κ. Σημίτη στη θέση του νέου πρωθυπουργού.

Η δημοκρατική αντίσταση της Κ.Ο. στις συνωμοσίες της κλίκας του Εκτελεστικού καθόρισε την εκλογή του πιο προσηθμένου εκφραστή αυτής της αντίστασης. Η πολιτική ηγεμονία του Εκτελεστικού καθόρισε η εκλογή αυτή να γίνει κάτω από το ενιαίο «πνεύμα» του Παπανδρέου, πράγμα που εκφράστηκε με τους ύμνους στον Παπανδρέου και με την επίσκεψη του Σημίτη, του ανθρώπου που ελάχιστα είχε επισκεφθεί προηγουμένα το Ωνάσειο, στον πολιτικό άδειο θάλαμο της εντατικής.

Όμως η κύρια πλευρά και αυτό που χαρακτηρίζει τα πράγματα είναι ότι η εκλογή του Σημίτη ήταν η μεγαλύτερη έκφραση της δημοκρατικής αντίστασης μέσα στην Κ.Ο. Η δεύτερη πλευρά αυτής της εκλογής είναι αυτή που θα καθορίσει την παραπέρα πορεία και τις νέες συγκρούσεις. Τα διάφορα σενάρια γύρω από την προδοτική του Σημίτη στο δεύτερο γύρο της ψηφοφορίας αποτελούν πλευρές της πολιτικής πάλης, χάνουν όμως το κύριο ζήτημα που εκφράστηκε σ' αυτήν την εκλογή.

Ο Σημίτης ήταν ο μόνος βασικός υποψήφιος έξω από το Εκτελεστικό, εκφραστής φιλοευρωπαϊκών τμημάτων της αστικής τάξης που

βρίσκονται σε σύγκρουση με τη φιλορώσικη αντιευρωπαϊκή στρατηγική του Παπανδρέου τόσο στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής, όσο και στα ζητήματα της οικονομικής ανάπτυξης και της πολιτικής δημοκρατίας.

Αυτό είναι που δίνει ένα θετικό χαρακτήρα σ' αυτή την εκλογή και διαμορφώνει θετικούς πολιτικούς συσχετισμούς για την ανάπτυξη της δημοκρατικής αντισημιτιστικής πάλης.

Όμως αυτό δε σημαίνει ότι ανατράπηκαν στρατηγικά οι πολιτικοί συσχετισμοί και η χώρα μπαίνει σε μια νέα περίοδο πολιτικής δημοκρατίας αστικού ευρωπαϊκού τύπου.

Αντίθετα, μπαίνουμε σε μια περίοδο έντονης πολιτικής σύγκρουσης, όπου το φιλορώσικο πολιτικό μπλοκ, αξιοποιώντας τη στρατηγική του υπεροχής και τα άμεσα πολιτικά του εργαλεία, θα εντείνει την επίθεσή του για να ανατρέψει και να συντρίψει την επιτυχία του δημοκρατικού μπλοκ της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Πάνω από όλα η μεγάλη σύγκρουση θα εκφραστεί ανάμεσα στο κόμμα και την κυβέρνηση, πάνω δηλαδή στο επερχόμενο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ.

Η ρωσόδουλη κλίκα του Εκτελεστικού με επικεφαλής το Λαλιώτη είναι αποφασισμένη να κρατήσει το κόμμα σαν εργαλείο υπονόμευσης και χτυπήματος της κυβέρνησης. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του Λαλιώτη την επόμενη μέρα της εκλογής Σημίτη στο ραδιοφωνικό σταθμό του Σκάι, όπου μίλησε για άλλο πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ και άλλο πρωθυπουργό. Όπως είναι χαρακτηριστική και η επίσκεψη του Σημίτη την ίδια μέρα στη Χαριλάου Τρικούπη και το γενικό πνεύμα των «φιλοφρονήσεων» που ανταλλάχθηκαν εκεί.

Κάθε ομορτουριστική ταχτική του Σημίτη κάτω από την αποδοχή του «ενιαίου πνεύματος του Παπανδρέου», που ήδη χρησιμοποίησε μετά την εκλογή του, αναπόφευχτα θα οδηγήσει στην υποταγή του και τελικά στο τσάκισμά του. Ένα πρώτο δείγμα αυτής της πάλης, αλλά και των συμβιβασμών του Σημίτη, θα είναι η συγκεκριμένη σύνθεση της κυβέρνησης. Εκτός από το Εκτελεστικό, η ρωσόδουλη κλίκα ετοιμάζεται να ρίξει όλα τα όπλα της στη νέα αυτή περίοδο.

Και πάνω από όλα βέβαια το ψευτοΚΚΕ: «Ο Κ. Σημίτης, ως νέος πρωθυπουργός, παραλαμβάνει τη σκυτάλη της αντιλαϊκής πολιτικής και της υποχρέωσης να εξοφλήσει γραμμάτια τόσο της υποτέλειας στις Βρυξέλλες και στην Ουάσιγκτον, όσο και της εξυπηρέτησης των συμφερόντων της ολιγαρχίας», φωνάζει στην ανακοίνωση Τύπου που εξέδωσε αμέσως μετά την εκλογή. Για να συνεχίσει στο κύριο άρθρο του *Ριζοσπάστη* την επόμενη μέρα: «Το σημαντικότερο είναι ότι η εξέλιξη αυτή συναρθρώνεται αρμονικά στο ψηφιδωτό του νέου πολιτικού σκηνικού που εδώ και καιρό σχεδιάστηκε και κατασκευάζεται από την οικονομική ολιγαρχία, το Διευθυντήριο των Βρυξέλλων και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ... Το επιτακτικό αίτημα εκατομμυρίων εργαζομένων για αλλαγή της κατάστασής τους, που διαρκώς επιδεινώνεται, μετατρέπεται με τη μέρα σε αίτημα για μια ριζικά άλλη πολιτική, μια πολιτική που απαιτεί από τους ίδιους τη μαζική και συντονισμένη αντίσταση...»

Είναι προφανές πως η νέα κυβέρνηση θα βρεθεί αντιμέτωπη μ' αυτή τη «μαζική και συντονισμένη αντίσταση» στην οποία καλεί το ψευτοΚΚΕ, με πρώτη γεύση τους καθηγητές. Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκε και το κόμμα του Σαμαρά, που είδε στην εκλογή του Σημίτη «τον αρχιτέκτονα της πιο σκληρής λιτότητας».

Όσον αφορά τη Ν.Δ., τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα. Το βασικό για τον ορθοδοξόξίτη Έμπερτ θα είναι να ανακόψει την υποστήριξη των ευρωπαϊκόφιλων τμημάτων της Ν.Δ., όπως εκφράστηκαν με τη δήλωση Μητσοτάκη προς την κυβέρνηση του Σημίτη. Και αυτό θα προσπαθήσει να το πετύχει μέσα από την αντιδεξιά πόλωση που θα προσπαθήσει να φτιάξει το Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ στο όνομα της μελλοντικής «νίκης» στις επόμενες εκλογές. Από την άλλη μεριά, το άλλο όπλο του Έμπερτ δεν μπορεί παρά να είναι η σκληρή αντιπολιτευτική ταχτική στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής και των διεθνών προσανατολισμών της χώρας, αναλαμβάνοντας το ρόλο να σπρώχνει όλο και πιο πολύ το Σημίτη στην αγκαλιά της φιλορώσικης-αντιτουρκικής στρατηγικής του Εκτελεστικού. Μπαίνουμε δηλαδή σε μια περίοδο πολιτικής οξύτητας και έντονης σύγκρουσης, όπου το φιλορώσικο μπλοκ θα αντεπιτεθεί για να ανατρέψει τις δημοκρατικές φωνές μέσα στην αστική τάξη, που βρήκαν την κορυφή τους στην εκλογή του Σημίτη στην πρωθυπουργία.

Η ΤΑΧΤΙΚΗ ΛΑΛΙΩΤΗ

Έχει ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον να δούμε, σαν ένα ιδιαίτερο τμήμα της ταχτικής του ρωσόδουλου μετώπου, την ταχτική του Λαλιώτη, ακριβώς γιατί μετά την «ταρξίωση» Παπανδρέου ο ηγετίσκος αυτός αποκτά τον πρώτο ρόλο στην ηγεσία της ρωσόδουλης φράξιας.

Αξίος μαθητής του δασκάλου του Α. Παπανδρέου, έχει αναγάγει την ίντριγκα στο κέντρο της πολιτικής του δράσης.

Ο Λαλιώτης παρουσιάζεται να υποστηρίζει το Σημίτη μέσα από τη γραμμή που πρόσφατα υιοθέτησε ο τελευταίος της «κεντροαριστεράς» και του «νέου ήθους και ύφους» στην άσκηση της εξουσίας.

Η σύγκρουσή του με τη χτυπημένη από το λαό Λιάνη βρισκόταν σ' αυτή την κατεύθυνση. Ήταν η αποδέσμευση του Λαλιώτη από το «αρρωστημένο» περιβάλλον της «εντατικής». Ένα έργο δικό του, που τώρα το φορτώνει στη Λιάνη και την πετά σα στιμμένη λεμονόκουπα. Βέβαια η Λιάνη, σαν ένα άκρως διεφθαρμένο άτομο και σαν εκφραστής της ρώσικης στρατηγικής του «ορθόδοξου τόξου», βρέθηκε στο κέντρο της «εντατικής» προσφέροντας μέχρι το τέλος τις υπηρεσίες της στη ρωσόδουλη φράξια του Εκτελεστικού.

Τώρα με τις αλληπάλληλες συνεντεύξεις σε περιοδικά ανταγωνιστικά του Κωστόπουλου, που ταυτόχρονα δημοσιεύουν άρθρα ενάντια στο Λαλιώτη, προσπαθεί να πάρει την εκδίκησή της από τον «αχάριστο» Λαλιώτη. Όμως πολιτικά η Λιάνη έχει τελειώσει όχι μόνο γιατί χτυπήθηκε από το λαό, αλλά γιατί τέλειωσε και ο ρόλος της.

Ο Λαλιώτης λοιπόν με την αποδέσμευσή του από το «περιβάλλον» της Λιάνη και του παλαιοκομματικού Λιβάνη μπαίνει σαν εισοδιστής

μέσα στο φιλοευρωπαϊκό ρεύμα, και μάλιστα από την αριστερή του πλευρά. Βρίσκεται δηλαδή στην «αριστερά» της κεντροαριστεράς, μαζί με το ΣΥΝ και «ανένταχτα» ρεύματα τύπου Ανδρουλάκη.

Μέσα από αυτό το πολιτικό μέτωπο η φιλορώσικη κλίκα, χρησιμοποιώντας την κλασική της μέθοδο του εισοδισμού, θα προσπαθήσει να χτυπήσει την πολιτική συγκρότηση της «ομάδας Σημίτη», αλλά και να της κόψει την επαφή με πραγματικά ριζοσπαστικά φιλοευρωπαϊκά ρεύματα που εκφράζονται μέσα από το Συνασπισμό. Αυτό το νόημα είχε άλλωστε η δήλωση του Κωνσταντόπουλου που έλεγε «θα κρίνουμε το νέο πρωθυπουργό και την κυβέρνησή του από την πολιτική τους».

Από την άλλη μεριά, ο Λαλιώτης θα προσπαθήσει να οξύνει και να αξιοποιήσει τις αντιθέσεις μέσα στα πλαίσια της Κ.Ο., ιδιαίτερα ανάμεσα στους Σημίτη, από τη μια, Αρσένη και Τζοχατζόπουλο, από την άλλη. Στην υπηρεσία αυτού του στόχου βρίσκονται τα σενάρια πως η λεγόμενη «ομάδα Λαλιώτη» ψήφισε στον πρώτο γύρο τον Τζοχατζόπουλο ενάντια στον Αρσένη και στο δεύτερο γύρο το Σημίτη ενάντια στον Τζοχατζόπουλο.

Αυτό είναι πραγματικά ένα σενάριο που τινάζει στον αέρα τη διαγραφόμενη, μέσα στην αίθουσα της ψηφοφορίας μετά το αποτέλεσμα, ενότητα της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Μια ενότητα που πραγματικά εκφραζόταν ενάντια στις συνωμοσίες του Εκτελεστικού και της κλίκας Λαλιώτη, μιας και έδινε την πολιτική ηγεμονία στην Κ.Ο. και την κυβέρνηση.

Η οξύνση των εσωτερικών αντιθέσεων είναι ο μόνος δρόμος για να μπορέσει η κλίκα του Λαλιώτη και το Εκτελεστικό να ηγεμονεύσουν πάνω στην κυβέρνηση Σημίτη και στην Κ.Ο.

Σ' αυτή τη νέα φάση πολλά θα εξαρτηθούν από την πάλη των φιλοευρωπαϊκών τμημάτων της αστικής τάξης ενάντια στο ρωσόδουλο μπλοκ, ιδιαίτερα όπως αυτό εκφράζεται με τη Λαλιώτικη κλίκα του Εκτελεστικού, καθώς και από τη συγκεκριμένη δυνατότητα της πλευράς Σημίτη να ενώσει το δημοκρατικό πνεύμα της αντίστασης στη φιλορώσικη κλίκα του Εκτελεστικού.

Όμως αυτή είναι η μια πλευρά, και από στρατηγική αντίληψη η δευτερεύουσα. Το βασικό είναι η αντίσταση και η πάλη του δημοκρατικού μετώπου μέσα στο λαό. Και υπάρχουν σήμερα, σ' αυτή τη νέα περίοδο, πιο ευνοϊκοί συσχετισμοί, ακόμα και αν έχουν έναν πρόσκαιρο χαρακτήρα, για τη συγκρότηση ενός τέτοιου μετώπου. Οι τελευταίες εξελίξεις αφύπνισαν την πολιτική δημοκρατική συνείδηση του λαού, έκαναν πιο ανοιχτή και πιο κατανοητή στις μάζες την πολιτική πάλη που διεξάγεται σήμερα, έδειξαν πιο καθαρά το χαρακτήρα των αντιδραστικών δυνάμεων.

Η ΟΑΚΚΕ επέμβηκε σ' αυτή τη ζύμωση και ήταν η μόνη πολιτική οργάνωση που λίγες μέρες πριν την εκλογή στην Κ.Ο. κυκλοφόρησε αφίσα που αποκάλυπτε τα σχέδια και το ρόλο του Εκτελεστικού. Η καινούργια φάση που ανοίγεται μπροστά μας απαιτεί πιο μεγάλη πολιτική επέμβαση της ΟΑΚΚΕ, για να εκφραστεί μέσα από αυτήν η πάλη του εργαζόμενου λαού για δημοκρατία και πρόοδο.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΩΞΗ Θ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Το Πειθαρχικό της ΕΣΗΕΑ διέγραψε το Θ. Αναστασιάδη της "Μαύρης Τρύπας" της *Ελευθεροτυπίας*. Πρόκειται για τη συνέχεια της εκστρατείας που εγκαινίασε ενάντια του ο σοσιαλφασισμός την άνοιξη του '95 με τους τραμποκισμούς στην *Ελευθεροτυπία* και τη χειροδικία εναντίον του.

Τότε η ΟΑΚΚΕ είχε καταδικάσει την επίθεση με γράμμα της στην *Ελευθεροτυπία* και είχε σταθεί στο πλευρό όχι του ίδιου του δημοσιογράφου, αλλά της εφημερίδας. Σωστά από τότε η ΟΑΚΚΕ διαπίστωνε ότι η επίθεση στον Αναστασιάδη ήταν τμήμα εκείνης ενάντια στα ΜΜΕ και ότι κεντρικός στόχος της ήταν η ίδια η φιλοευρωπαϊκή και προοδευτική *Ελευθεροτυπία*.

Ωστόσο η ΟΑΚΚΕ αρνιόταν να υποστηρίξει τον ίδιο τον Αναστασιάδη πέρα από την καταδίκη της βίας εναντίον του. Στην ανακοίνωσή της και περισσότερο σε ένα κατοπινό άρθρο στη *Ν. Ανατολή* ο Αναστασιάδης χαρακτηριζόταν αντιδραστικός και φασίστας. Τώρα στην ανακοίνωσή της για τη διαγραφή του από την ΕΣΗΕΑ η ΟΑΚΚΕ γράφει τα εξής: «*Παρά τη διαφωνία της με την εθνικιστική πλευρά του Θ. Αναστασιάδη, η ΟΑΚΚΕ στέκεται στο πλευρό του. Η δίωξή του αποτελεί τμήμα της αντιΜΜΕ εκστρατείας στην οποία έχει επιδοθεί ένας νέου τύπου φασισμός με αριστερό πρόσωπο για να πλήξει κυρίως εκείνους που τον διαισθάνονται*».

Η γενική κατεύθυνση της τωρινής καταγγελίας μας είναι ακριβώς ίδια με την καταγγελία μας του '95. Εκείνο που έχει αλλάξει είναι η στάση απέναντι στον ίδιο το δημοσιογράφο. Η φράση "στέκεται στο πλευρό του" και κυρίως η φράση "εκείνους που τον διαισθάνονται" δείχνει ότι για την ΟΑΚΚΕ ο Αναστασιάδης τουλάχιστον δεν είναι ένας φασίστας, αλλά ένας άνθρωπος που αξίζει να στέκεται κανείς δίπλα του όταν του επιτίθεται ο σοσιαλφασισμός.

Πραγματικά, η προσεκτική παρακολούθηση των σχολίων του από τότε που δέχτηκε την επίθεση του '95 δεν επιβεβαιώνουν την τόσο αυστηρή αρχική μας κριτική. Μας απασχόλησε το ζήτημα αν είναι όντως ρατσιστής, όπως έδειχναν τα ελεεινά ρατσιστικά του ανέκδοτα πριν την επίθεση εναντίον του. Στην τοποθέτηση-απολογία του εκείνες τις μέρες τα ερμήνευσε σε μορφή μαύρου χιούμορ και από τότε δεν τα ξανάδαμε.

Υπάρχει ένας τύπος σαχλαμαρισμού που λέει τέτοια ανέκδοτα δίχως να κατανοεί την πραχτική λειτουργία τους. Έτσι, ενώ διατηρούμε μια καχυποψία για το ότι μπορεί και να τα πιστεύει, δεν μπορούμε να επιμείνουμε στο ότι ο Αναστασιάδης είναι ένας ρατσιστής, πέρα από τις χαρακτηριστικές για ενός είδους συντηρητισμό αναφορές του στις "φιλιπινέζες".

Εκείνο που επαλήθευσε από τότε απόλυτα ο Αναστασιάδης ήταν ο εθνικισμός του, και μάλιστα ο αντιτουρκικός εθνικισμός του, που τον κάνει σύμμαχο σε πολλά σημεία με τον πασοκικό

και κνίτικο σοσιαλφασισμό. Επαληθεύτηκε ακόμα ότι ο Αναστασιάδης έχει την εκτεταμένη συντηρητική προκατάληψη για τη γυναίκα. Και στα δυο όμως αυτά ζητήματα ο Αναστασιάδης δε βρίσκεται ούτε πιο αριστερά ούτε πιο δεξιά από τη μέση γραμμή καφενείου. Σύμφωνα μ' αυτή την αντίληψη δεν έχει να περιμένει κανείς τίποτα καλό από την Τουρκία και τις γυναίκες. Επιπλέον, όπως και κάθε άλλη εθνικιστική και πατριαρχική προκατάληψη, έχουν κι αυτές ένα ελαφρυντικό, αφού πάντα υπάρχει και η μιλιταριστική πλευρά της Τουρκίας και η ανδροκτόνα πλευρά της γυναικείας απελευθέρωσης.

Εκείνο που μένει λοιπόν, τουλάχιστον ως τα σήμερα, είναι ένας συντηρητισμός μικροαστικού χαρακτήρα που διαπερνάει τη φυσιογνωμία του Αναστασιάδη. Αλλά αυτός ο συντηρητισμός δεν του έχει προσδώσει ένα συνολικά αντιδραστικό χαρακτήρα. Γιατί κάτι τέτοιο κρίνεται στο έδαφος της συγκεκριμένης πολιτικής. Μπορεί, για παράδειγμα, σε έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο ο Αναστασιάδης να γίνει γελωτοποιός σφαγέων, αλλά σήμερα η συντριπτικά κύρια λειτουργία του είναι η αντικνίτικη. Και γι' αυτή δέχεται την πρωτοφανή βία της χειροδικίας και της διαγραφής. Και δέχεται αυτή τη βία από ανθρώπους που είναι αληθινοί σοβινιστές, όπως οι διαμελιστές των "Σκοπίων" Χρυσάνθοι Λαζαρίδηδες που του επιτέθηκαν το '95, ή οι υπερασπιστές της Λιάνη που του επιτίθενται σήμερα.

Δεν μπορεί να είναι αδιάφορο για το δημοκρατικό κίνημα το ότι ο Αναστασιάδης ήταν ένας από τους βασικούς αποκαθλωτές της νέας Φρειδερίκης μέσα στο προοδευτικό στρατόπεδο, στο οποίο δούλευε και το ψευτοΚΚΕ, και κυρίως ο ΣΥΝ, για να καθιερώσουν αυτή την ιέρεια του "ορθόδοξου τόξου" σα διωκόμενη γυναίκα. Ούτε είναι αδιάφορο το ότι στη διάρκεια αυτής της πάλης ο Αναστασιάδης στράφηκε και ενάντια στη θρησκευτική υποκρισία, τους παπάδες και την ορθόδοξη υστερία, πράγμα αρκετά ασυνήθιστο για έναν "πατημένο" φασίστα.

Δεν μπορέσαμε να βρούμε το κείμενο της διαγραφής του από την ΕΣΗΕΑ, όμως διέφρασε στον Τύπο ότι κατηγορείται ανάμεσα στα άλλα για τη στάση του απέναντι στα θεία, καθώς και για το ότι "αμφισβητεί τα πάντα".

Αυτές είναι εκφράσεις της ιερής εξέτασης. Δεν είναι τυχαίο ότι η αμφισβήτηση των πάντων είναι η σημαία του διαφωτισμού. Αυτή είναι η φράση-κλειδί της φιλοσοφικής επανάστασης του Καρτέσιου: Το γνωστό *de omnibus dubitandum est* (για τα πάντα να υπάρχει αμφισβήτηση), που σημαίνει στο βάθος την αμφισβήτηση της σχολαστικής σκέψης του Μεσαίωνα. Ο Αναστασιάδης βέβαια δεν είναι Καρτέσιος, αφού είναι γεμάτος μεσαιωνικές προκαταλήψεις, αλλά αυτοί που τον διέγραψαν είναι σίγουρα ο νέος μεσαιώνας, όπως αποδείχτηκε από το ότι μόνο ο Ριζοσπάστης και η Αυγή μέσα σ' όλο τον Τύπο υποστήριξαν -άμεσα ο πρώτος και έμμε-

σα η δεύτερη- τη διαγραφή του. Οι κνίτες, απευθείας ή κατόπι παραγγελίας, διέγραψαν τον Αναστασιάδη γιατί σ' αυτό ακριβώς το σημείο αυτός υψώθηκε πάνω από το μέσο καφενείο και είχε το σθένος να καταγγείλει τους κνίτες που λυντσάρισαν τον κρητικό σοβινιστή στη Θεσσαλονίκη. Η δύναμη του κνίτη και το φόβητρο που επισείει στις μάζες είναι η επαναστατική του παράδοση. Πρόκειται για τον ίδιο ακριβώς τρόπο με τον οποίο ο μεσαιώνας τρομοκρατούσε το διαφωτισμό με τον πραγματικό παλιό επαναστάτη της αυγής της ανθρώπινης σκέψης, τον Αριστοτέλη.

Ο κνίτης έχει μετατρέψει το μαρξισμό σε δεσμώτη της σκέψης και -το χειρότερο- σε επιστημονικό αντιστροφέα της αλήθειας. Δεν μπορεί ποτέ ο κνίτης να συγχωρήσει ένα συνηθισμένο άνθρωπο που τόλμησε να πει ότι η ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων σήμερα είναι καλύτερη από την κρατικοποίησή τους. Αυτό έκανε ο Αναστασιάδης το καλοκαίρι του '95 δίνοντας, ίσως και άθελά του, ένα χτύπημα στην καρδιά του σοσιαλφασισμού, που υψώνει τη σημαία της κρατικοποίησης για να πνίξει τη βιομηχανία μέσα στη δικιά του γραφειοκρατική διαφθορά και να προωθήσει το βιομηχανικό πραχτόρικο σαμποτάζ. Το ίδιο βέβηλος για το νέο μεσαίωνα είναι ο Αναστασιάδης όταν αντιπαράκειται την άνοιξη του '95 στα τρακτέρ της πλούσιας αγροτιάς, που κάτω από την καθοδήγηση του ψευτοΚΚΕ επιχειρούν να σπάσουν την προοδευτική φορολογική μεταρρύθμιση του Παπαδόπουλου και να ανατρέψουν με το μικροαστικό αντικαπιταλισμό τους όλη την πολιτική ένταξη της Ελλάδας στην Ε. Ένωση.

Δεν είναι τυχαίο που οι αληθινοί ρατσιστές, οι ναζιστές της Χρυσής Αυγής, σε όλα αυτά τα μέτωπα έχουν πάρει την ίδια θέση με το ψευτοΚΚΕ. Γιατί ο αληθινός σύγχρονος αντισημιτισμός είναι ο κνίτικος μικροαστικός αντικαπιταλισμός, γιατί οι πιο συνεπείς υποστηρικτές της ιδιοκτησίας του ισχυρού εθνικού κράτους ήταν και είναι οι φασίστες.

Γι' αυτές τις θέσεις του λοιπόν διαγράφεται ο Αναστασιάδης από την ΕΣΗΕΑ και όχι για το συντηρητισμό του, τον εθνικισμό του ή τη ριζωμένη εθνική προκατάληψη για τον αδικημένο από τους Ευρωπαίους, αλλά ανώτερο στο βάθος Έλληνα...

Ασφαλώς ο ίδιος δεν έχει συνείδηση των αληθινών αιτίων της διαγραφής του, αφού την αποδίδει στην πεθαμένη πια Λιάνη. Είναι χαρακτηριστικό μάλιστα ότι ενώνεται τώρα με το βασικό πρόσημο προσητή της Λιάνη, τον αρχιφασίστα Λαλιώτη, που τώρα βιάζεται να την ξεφορτωθεί.

Σημασία άλλωστε δεν έχει καν πόσο μακριά μπορεί να φτάνουν οι αντιδραστικές πλευρές του Αναστασιάδη, τι κρύβει αυτός και τι φέρνει στην επιφάνεια. Οι μαρξιστές κρίνουν από τις πολιτικές συνέπειες της δράσης τους τα πολιτικά πρόσωπα, και είναι γεγονός ότι ο Αναστασιάδης κάνει πελώρια πολιτική ζημιά στο κέντρο του σύγχρονου φασισμού, που στη

χώρα μας είναι το ψευτοΚΚΕ. Από αυτή την άποψη μάλιστα δεν μπορεί κανείς να μη σημειώνει τη διαφορετική στάση που έχουν οι διώχτες του από τον ίδιο στο κεντρικό σήμερα ζήτημα διαχωρισμού της προόδου από την αντίδραση σε παγκόσμια κλίμακα, δηλαδή στο ζήτημα της Βοσνίας.

Οι υποκινητές της διαγραφής και βασικοί πολιτικοί διώχτες του Αναστασιάδη είναι οι πιο θερμοί υπερασπιστές των Σέρβων ναζί, ενώ, τουλάχιστον ως τώρα, δεν είδαμε τον Αναστασιάδη να παίρνει το μέρος τους. Στη χειρότερη περίπτωση δεν είναι φανατικός φίλος τους όπως οι διώχτες του.

Όμως πουθενά δεν αποκαλύπτεται τόσο έντονα η φύση των διωχτών όσο με την "παράλειψη" της διαγραφής όλου του δημοσιογραφικού στρατού που υποστηρίζει την ελληνικότητα της νότιας Αλβανίας και της Ισταμπούλ, την ανωτερότητα του ελληνικού πνεύματος απέναντι σε κάθε άλλο, την ανωτερότητα του Έλληνα απέναντι στους ευρωπαίους "κρυόκωλους", τη φυσική ανωτερότητα του "σοσιαλιστή" Ρώσου απέναντι στον καθυστερημένο Αφγανό ή τον καπιταλιστή Τσέχο, τη φυσική ανωτερότητα του σέρβου ορθόδοξου γενοκτόνου απέναντι στον ποταπό μουσουλμάνο της

Βοσνίας. Η κλασική φυλετική μορφή του ρατσισμού που καθιέρωσε το τρίτο Ράιχ, νικημένη πια, δίνει τη σκυτάλη στον εθνικιστικό, θρησκευτικό και ιδεολογικό ρατσισμό.

Ένα τέτοιο διαγραφικό πογκρόμ θα μπορούσε να είναι επαναστατικό, αν στις σημερινές συνθήκες δεν ήταν σκέτο πραξικόπημα, αλλά σίγουρα η επιλεκτική διαγραφή Αναστασιάδη βρωμάει και ζέχνει φασισμό. Αυτό θα το καταλάβαινε κάθε ψύχραμος γνώστης της πολιτικής κατάστασης στην Ελλάδα. Έχουμε γράψει σε παλιότερο άρθρο της *Ν. Ανατολής* ότι η μεγάλη μάζα των αναγνωστών του Αναστασιάδη δεν είναι φασίστες, αλλά δημοκράτες. Ακόμα και αν κάποιος πιστεύει ότι τελικά ο Αναστασιάδης είναι ένας καλυμμένος φασίστας, ποτέ δε θα απαγόρευε στους αναγνώστες του το δικαίωμα να τον διαβάσουν. Η ποινή της διαγραφής στην προέκτασή της σημαίνει στέρηση αυτού του δικαιώματος και άρνηση να κατακτήσουν οι ίδιοι οι αναγνώστες τη γνώση αυτού του σχολιαστή. Σημαίνει κάψιμο εφημερίδας, και σωστά το ερμήνευσαν σαν τέτοιο όλοι οι δημοκράτες, η SOS ρατσισμός, η *Elsinki Watch* και η ΟΑΚΚΕ.

Μια παρατήρηση για τους "Ιούδες".

Οι "Ιοί" είναι αριστεροί και συνεπείς αντιεθνικιστές και έχουν φερθεί με φιλία στην ΟΑΚΚΕ, ιδιαίτερα από την εποχή του Μακεδονικού. Το Σάββατο 20 Γενάρη έγραψαν ένα εχθρικό σχόλιο για μας στην "Ε" καταγγέλλοντας τη θέση μας για τον Αναστασιάδη. Θα απανητήσουμε διεξοδικότερα στο επόμενο φύλλο της *Ν. Ανατολής*, επειδή το σχόλιο τους το είδαμε λίγο πριν το κλείσιμο της ύλης. Εδώ θα πούμε μόνο δυο λόγια.

Οι "Ιοί" μας κατηγορούν ότι υποστηρίζοντας τον Αναστα-

σιάδη βρεθήκαμε στο ίδιο μέτωπο με την αστική τάξη των ΜΜΕ. Αυτό που λένε είναι σωστό και αυτή η συνύπαρξη στο συγκεκριμένο ζήτημα δε μας ενοχλεί καθόλου. Όμως θα πρέπει οι ίδιοι να προσέξουν ότι, υποστηρίζοντας τους διαγραφείς, βρέθηκαν στο ίδιο μέτωπο με τους φανατικότερους υποστηρικτές των Σέρβων ναζί. Οι "Ιοί" έχουν πέσει σε βαρύ λάθος με αυτή τους τη στάση, επειδή κατά τη γνώμη μας μπερδεύουν την αριστερή κριτική στα ΜΜΕ με τη νεοδεξιά απαίτηση των ρωσόφιλων να φιμωθεί ο Τύπος.

Έρευνα της γερμανικής βουλής για το ρόλο του Κόκκαλη

Νέα στοιχεία που είδαν το φως της δημοσιότητας επιβεβαιώνουν το χαφιέδικο ρόλο του Κόκκαλη στην υπηρεσία της ρώσικης υπερδύναμης. Σύμφωνα με πληροφορίες του Τύπου, οι γερμανικές αρχές διαβεβαίωσαν εξεταστική επιτροπή της Βουλής ότι διερευνούν τις σχέσεις της εταιρίας του Κόκκαλη "Ιντρακόμ" με την πρόην μυστική αστυνομία ΣΤΑΖΙ και τη διεύθυνση «Εμπορικός Συντονισμός» του Υπουργείου Εξωτερικού Γερμανίας.

Η βασική δουλειά της INTPAKOM, σύμφωνα με τις καταγγελίες, ήταν να εισάγει προϊόντα υψηλής τεχνολογίας, που υπάγονταν σε λίστα απαγορευμένων για εξαγωγή στις ανατολι-

κές χώρες, από τη Δυτική Γερμανία και στη συνέχεια να τα εξάγει στην Ανατολική Γερμανία.

Παράλληλα ο Κόκκαλης κατηγορείται ότι καταχράστηκε περιουσιακά στοιχεία της Ανατολικής Γερμανίας μέσα από τις σχέσεις του αυτές, και μάλιστα σήμερα μπαίνει ζήτημα επιστροφής και αποζημίωσης.

Είναι εδώ χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ο Κόκκαλης επιφυλάχτηκε να απαντήσει σχετικά με την έρευνα της γερμανικής βουλής προκειμένου, όπως είπε, να ...ενημερωθεί!

Ίσως ο χαφιές να ήθελε να δει προς τα πού θα κινηθούν οι πολιτικές εξελίξεις με την εκλογή του νέου πρωθυπουργού πριν απαντήσει!

ΤΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Βρισκόμαστε μπροστά σε σημαντικές εξελίξεις που θα σηματοδέξουν και θα καθορίσουν την πορεία για την ανάπτυξη των δύο μεγάλων ναυπηγείων της χώρας.

Σ' ό,τι αφορά τα ναυπηγεία Σκαρμαμαγκά, ψηφίστηκε το νομοσχέδιο για τη μεταβίβαση του 49% των μετόχων στους εργαζόμενους, ενώ για τα ναυπηγεία Ελευσίνας προκηρύχθηκε δημόσιος πλειοδοτικός διαγωνισμός για την ιδιωτικοποίησή τους.

Είχαμε γράψει σε μια σειρά από προηγούμενα άρθρα πως σε μια πρώτη φάση η μάχη ανάμεσα στις δυνάμεις της πρόδου από τη μια και στις δυνάμεις του αντιβιομηχανικού μεσαίωνα από την άλλη είχε κλείσει θετικά, μιας και οι προοδευτικές δυνάμεις είχαν κρατήσει καταρχήν τα δύο μεγάλα ναυπηγεία ανοιχτά, αποκρουώντας την επίθεση ενός μαύρου μετώπου που με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ προσπαθούσε να βάλει το μεγάλο λουκέτο.

Αυτή ήταν όμως μια πρώτη μάχη. Από εκεί και πέρα ο δρόμος για την ανάπτυξη ήταν μια συνεχής πορεία δύσκολης και πρωτόγνωρης ταξικής πάλης, όπου το βασικό ρόλο έπαιξε και παίζει ο συνειδητός παράγοντας που λέγεται εργατικό κίνημα.

Σήμερα βρισκόμαστε στο ξεκίνημα μιας νέας πορείας, όπου μέσα από διαφορετικούς δρόμους το εργατικό κίνημα καλείται να σταθεροποιήσει την προηγούμενη νίκη του και να σπρώξει αποφασιστικά τα δύο μεγάλα ναυπηγεία στο δρόμο του εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης.

Απέναντί του στέκεται ο ίδιος εχθρός: **Το μαύρο σοσιαλφασιστικό μέτωπο, που με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ συσπειρώνει ό,τι αντιπαραγωγικό, σάπιο και γραφειοκρατικό υπάρχει από την προηγούμενη περίοδο, το ντύνει με "φιλεργατικά" αιτήματα και το αντιπαραθέτει στην πρόοδο.**

ΣΤΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Η λύση του "51-49%" ήταν η μοναδική λύση που στις συγκεκριμένες συνθήκες μπορούσε να κρατήσει το ναυπηγείο ανοιχτό. Από εκεί και πέρα, αυτό που θα κρίνει την πορεία του είναι το αν, κάτω από αυτό το καθεστώς, θα τραβήξει στο δρόμο του εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης ή θα οδηγηθεί στο μαρσασμό και στη διάλυση.

Αυτό το ζήτημα κρίνεται σήμερα και εκεί διαχωρίζονται τα στρατόπεδα και η πάλη των γραμμών.

Βασικό εμπόδιο που πρέπει να παραμεριστεί για να μπει το ναυπηγείο στο δρόμο της ανάπτυξης είναι το καθεστώς μιας αντιπαραγωγικής οργάνωσης και διεύθυνσης που επέβαλε για χρόνια ολόκληρα μια σάπια κρατική, κομματική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία με ιδιαίτερα και αρκετά πλουσιόπαροχα πρόνοια.

Η γραφειοκρατία αυτή χτύπησε στην καρδιά το ναυπηγείο, βγάζοντάς το ουσιαστικά έξω από την παγκόσμια αγορά της κατασκευής εμπορικών πλοίων. Αυτό το έκανε με δύο βασικούς τρόπους: α)

Με το χτύπημα του εκσυγχρονισμού του παραγωγικού εξοπλισμού και β) με την αντιπαραγωγική-γραφειοκρατική οργάνωση. Αυτούς τους δύο παράγοντες καλείται σήμερα να ανατρέψει το εργατικό κίνημα με άμεσα και συγκεκριμένα μέτρα.

Όμως πριν απ' αυτό πρέπει να ανατρέψει εκείνη την ιδεολογική και πολιτική γραμμή που καθοδηγεί και αναπαράγει την παλιά γραφειοκρατική σαπίλα.

Αυτή είναι η γραμμή του σοσιαλφασισμού με βασικό εκφραστή το ψευτοΚΚΕ και την ΕΣΑΚ.

Η ουσία αυτής της γραμμής, όπως αρκετές φορές έχουμε αναλύσει, είναι το ιερό και απαραβίαστο του "δημόσιου χαρακτήρα" του ναυπηγείου, με επιχειρηματική δραστηριότητα στα πλαίσια της "εσωτερικής αγοράς" κόντρα στη "διεθνή ιμπεριαλιστική αγορά". Είναι δηλαδή το "ιερό" και "απαράβιαστο" των προνομίων της σάπιας γραφειοκρατίας, αλλά και ο αποκλεισμός του εφοπλιστικού κεφαλαίου σε βασικό παράγοντα της "διεθνούς ιμπεριαλιστικής αγοράς".

Στο πρώτο ζήτημα: Σαν τμήμα της συνολικής "δημόσιας περιουσίας", δεν είναι απαραίτητο για το ψευτοΚΚΕ να είναι το ναυπηγείο, σαν αυτόνομη οικονομική μονάδα, παραγωγικό και κερδοφόρο. Αρκεί μέσα σ' αυτό να διαμορφώνονται οι όροι εκείνοι που αύριο θέλουν να διαμορφώσουν σ' ολόκληρη τη χώρα: Ο εκφυλισμός και τα απεριόριστα πρόνοια μιας διοικητικής γραφειοκρατίας, ο εκφυλισμός της προλεταριακής ιδεολογίας, η κρίση και η οικονομική εξαθλίωση για το λαό.

Όλη αυτή την τακτική το ψευτοΚΚΕ τη βαφτίζει με "σοσιαλιστικά" και "εργατικά" λόγια, γι' αυτό ακριβώς και μιλάμε για σοσιαλφασισμό:

1. **Την επίθεση στη λύση "51-49%"** την έδωσε κάτω από τη σούπερ-ταξική θεωρία πως οι εργάτες δεν μπορούν να είναι μέτοχοι, γιατί αλλοιώνεται ...ο ταξικός τους χαρακτήρας!

Κάτω όμως απ' αυτή την αριστερή φρασεολογία, που ασπάστηκε μέχρι δακρύων από τη συγκίνηση όλος ο τροτσκιστικός τους περίγυρος, κρύφτηκε ένα αρκετά σημαντικό χτύπημα στην εργατική πρωτοπορία: Το χτύπημα **στο βαθύ προλεταριακό και επαναστατικό μέτρο του εργατικού ελέγχου**. Γιατί στο βάθος το "51-49%" δεν ήταν τίποτα άλλο από ένα μέτρο που δίνει τη δυνατότητα στο εργατικό κίνημα του ναυπηγείου να επιβάλει τον πιο δυνατό έλεγχο στην κρατική γραφειοκρατία, ν' αλλάξει τους συσχετισμούς και να πάρει μέσα απ' αυτό το προλεταριάτο στα χέρια του το ζήτημα της ανάπτυξης του ναυπηγείου.

Απ' αυτή τη βαθιά αντεπαναστατική θέση το ψευτοΚΚΕ χτύπησε το "51-49%" και κάλεσε τους εργάτες να μην πάρουν τις μετοχές, για να γνωρίσει την πολιτική συντριβή, μιας και σ' αυτό του το κάλεσμα υπάκουσαν μόνο ...70 εργάτες από 2.800 που δουλεύουν σήμερα στο ναυπηγείο.

2. **Το αναγκαίο χτύπημα του**

υπερεξογκωμένου, ιδιαίτερα του διοικητικού, προσωπικού, που έφερε το κομματικό ρουσφέτι και η γραφειοκρατική οργάνωση της παραγωγής, προσπάθησαν να το εμποδίσουν μέσα από το πάλι "σούπερ-ταξικό" σύνθημα "Ούτε μια απόλυση".

Κάτω απ' αυτό το σύνθημα, στηριγμένοι στην αντικειμενική διαφθορά της δημοσιοπαλληλικής μονιμότητας, έκρυσαν την υπεράσπιση του κομματικού ρουσφετιού, τον εκβαλισμό της κομματικής και συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας πάνω στην εργατική τάξη, τον οικονομικό φασισμό που στηρίζεται πάνω σ' αυτή τη σχέση και προσπάθησαν να διαφθείρουν το προλεταριάτο σε μια λούμπεν-αντιπαραγωγική κατεύθυνση. Δεν υπάρχει πιο βαθιά προλεταριακή επαναστατική πολιτική από την αναγνώριση και το χτύπημα αυτής της κατάστασης που κυριαρχεί σήμερα όχι μόνο στις κρατικοποιημένες βιομηχανίες, αλλά και σ' όλο το Δημόσιο, γιατί αυτή η πολιτική είναι που οδηγεί όλο τον εργαζόμενο λαό στην απελευθερωτική σοσιαλιστική πορεία.

Όμως όσο απαραίτητο είναι αυτό, άλλο τόσο απαραίτητο είναι η πάλη για την προστασία του βιοτικού επιπέδου του λαού. Σ' αυτό το ζήτημα το ψευτοΚΚΕ αναδειχεται σε μεγάλο συκοφάντη και σε απόλυτο ψεύτη.

Γιατί μέσα στο ναυπηγείο δεν υπάρχουν "1000 απολύσεις", όπως λέει. Η μείωση του προσωπικού κατά 600 άτομα καθορίζεται με το νόμο 2367 που ψηφίστηκε στις 29 Δεκέμβρη και κάτω από την πάλη του σωματείου διαμορφώνονται οι όροι που εξασφαλίζουν με τον καλύτερο τρόπο το βιοτικό τους επίπεδο. Αυτό κρύβει το ψευτοΚΚΕ.

Κρύβει δηλαδή πως με το νόμο αυτό βγαίνουν σε πρόωρη σύνταξη εργαζόμενοι με πλήρεις αποδοχές και από το ΙΚΑ και από την επικουρική ασφάλιση. Και μάλιστα με **αυξημένη** αποζημίωση κατά 25%. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του σωματείου, γύρω στους 480 εργαζόμενους ευεργετούνται απ' αυτή τη διάταξη του νόμου, ενώ πάνω από 110 εργαζόμενοι, μέχρι τη μέρα που γράφεται αυτό το άρθρο, έχουν καταθέσει αιτήσεις για μετατάξεις, που επίσης προβλέπονται από το νόμο, ή για οικειοθελείς παραιτήσεις που συνοδεύονται με αυξημένη αποζημίωση.

Η διοίκηση του σωματείου εκτιμάει πως είναι αρκετά πιθανό να ξεπεραστεί κατά πολύ ο αριθμός των 600, οπότε θα υπάρξει πρόβλημα στην παραγωγή, ιδιαίτερα από τις αποχωρήσεις απαραίτητων τεχνιτών. Σε μια τέτοια αρκετά πιθανή περίπτωση είναι αποφασισμένο να πάρει μέτρα.

Σε μια τέτοια λοιπόν κατάσταση, ποιος μπορεί να μιλάει σοβαρά για απολύσεις; Θα αναφέρουμε ακόμα ένα στοιχείο για να δείξουμε τη γελοιότητα των επιχειρημάτων και της ψευδολογίας του ψευτοΚΚΕ: Από τους 70 που πειθάρχησαν στη γραμμή του και δεν πήραν μετοχές ήδη οι 10 έχουν δηλώσει οικειοθελή παραίτηση.

3. **Το χτύπημα των προνομι-**

ων της γραφειοκρατικής οργάνωσης της παραγωγής προσπαθούν να το εμφανίσουν σα χτύπημα των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Έτσι, αντιδρούν και φωνάζουν μέσα από το Ριζοσπάστη στις 16 του Γενάρη πως χτυπούνται οι υπερωρίες και εφαρμόζεται η πολυειδικότητα.

Τι συμβαίνει πραγματικά; Στην προηγούμενη περίοδο το συνολικό κόστος των υπερωριών έφτανε στο 50% της συνολικής μισθοδοσίας. Και αυτό σε ένα ναυπηγείο που το βασικό του πρόβλημα ήταν η υποαπασχόληση ή ακόμα και η καθόλου δουλειά.

Πώς λοιπόν είχαμε τόσες υπερωρίες; Αρκετοί διευθυντές τμημάτων, υπεργοδηγοί και εργοδηγοί, για να έχουν ιδιαίτερες απαλλαγές και με μοναδικό τους κριτήριο τα ατομικά τους συμφέροντα, άφηναν τμήματα ολόκληρα χωρίς δουλειά ολόκληρη τη βδομάδα και παρουσίαζαν παραγωγή μόνο τα Σαββατοκύριακα!

Με τη μέθοδο αυτή της προσχεδιασμένης υπερωρίας, ακόμα και της εικονικής υπερωρίας, φόρτων τους προσωπικούς τους φακέλους με τεράστια βδομαδιάτικα.

Αυτά τα "δικαιώματα" υπερασπίζεται το ψευτοΚΚΕ όταν φωνάζει για τις υπερωρίες, κόντρα σε μια προσπάθεια που γίνεται στη νέα κατάσταση για να περιοριστούν αυτά τα "δικαιώματα".

Όσον αφορά την "πολυειδικότητα", και εδώ έχουμε από το ψευτοΚΚΕ μια υπεράσπιση ιδιαίτερων προνομίων. Γιατί στην πραγματικότητα δεν έχουμε να κάνουμε με αλλαγές ειδικοτήτων. Έχουμε να κάνουμε με το χτύπημα του προνομίου της λούφρας και της τεμπελιάς. Για παράδειγμα: Έχουμε μια ειδικότητα του ελασματοουργού. Οι ελασματοουργοί είναι διασκορπισμένοι σε διάφορα τμήματα δουλειάς. Αν σε ένα τμήμα υπάρχει πολλή δουλειά για ελασματοουργούς και σε άλλο καθόλου, δεν μπορούσαν οι ελασματοουργοί του δεύτερου τμήματος να πάνε στο πρώτο. Έτσι, οι πρώτοι ελασματοουργοί ψόφαγαν στη δουλειά και στην υπερωρία, ενώ οι δεύτεροι κάθονταν όλη μέρα.

Αυτό το "δικαίωμα" υπερασπίζεται το ψευτοΚΚΕ όταν καταγγέλλει, όπως λέει, το μέτρο της "πολυειδικότητας", το χτύπημα δηλαδή της κατάστασης που αναφέραμε παραπάνω.

Στο δεύτερο ζήτημα, στο χτύπημα δηλαδή του εφοπλισμού σαν του βασικού παράγοντα της δήθεν "ιμπεριαλιστικής αγοράς".

Με τη θεωρία αυτή το ψευτοΚΚΕ χτύπησε και χτυπάει τον παραγωγικό εξοπλισμό των ναυπηγείων στον τομέα της κατασκευής και τα μετατρέπει ουσιαστικά σε καρνάγια. Γιατί το ναυπηγείο σημαίνει κατασκευή και ανάπτυξη στις σημαντικές συνθήκες της διεθνοποίησης, ιδιαίτερα για τα ναυπηγεία, σημαίνει επιβίωση στο διεθνή ανταγωνισμό. Για ποια "εσωτερική αγορά" μιλάει το ψευτοΚΚΕ ή τι εννοεί όταν λέει πως έχουμε σημαντικό ελληνόκτητο εμπορικό στόλο; Αποτελεί αυτό μία επίκληση στον "πατριωτισμό" του εφοπλισμού ή φαντάζεται το ψευτοΚΚΕ μέτρα που θα υποχρέωναν

τους έλληνες εφοπλιστές να φτιάχνουν τα καράβια τους εδώ;

Ούτε πατριωτισμός υπάρχει έξω από το κέρδος ούτε κανένα μέτρο υπάρχει, με το οποίο ακόμα και μια επαναστατική κυβέρνηση θα υποχρέωνε τους εφοπλιστές να φτιάχνουν στη χώρα μας τα καράβια τους. Από τη φύση του το εφοπλιστικό κεφάλαιο έχει τον πιο απόλυτο διεθνή χαρακτήρα. Και αυτό είναι που κάνει την "εσωτερική αγορά" του ψευτοΚΚΕ ή μια πλιθιότητα ή μια πραγματική παγίδα, μέσα από την οποία περνάει όλο το χτύπημα του εκσυγχρονισμού των ναυπηγείων.

Το μέλλον των ελληνικών ναυπηγείων βρίσκεται στην κατασκευή, και η ελληνική ναυπηγική βιομηχανία μπορεί να σταθεί στο διεθνή ανταγωνισμό, γιατί μπορεί να στηριχθεί σε δύο μοναδικούς παράγοντες: στο υψηλότατο τεχνικό επίπεδο των εργατών της και στη γεωγραφική της θέση.

Αυτή την πορεία προσπαθεί λυσασμένα να χτυπήσει το ψευτοΚΚΕ, ιδιαίτερα σήμερα που η παραπάνω θέση έχει γίνει συνείδηση στο εργατικό κίνημα και των δύο μεγάλων ναυπηγείων της χώρας.

Στο χτύπημα αυτής της μοναδικής αναπτυξιακής πορείας το ψευτοΚΚΕ χρησιμοποιεί τη μέθοδο της προβοκάτσιας απέναντι στις σχέσεις ναυπηγείων-εφοπλιστών.

Κατευθύνει τα πυρά του κύρια ενάντια στη μεγάλη καμπάνια που κάνουν σήμερα τα σωματεία του Σκαρμαμαγκά και της Ελευσίνας για την αποκατάσταση της ναυπηγικής αξιοπιστίας της χώρας και η χρησιμοποίησε το Συνδικάτο Μετάλλου της Ζώνης για να οξύνει την "αντιεφοπλιστική" πάλη.

Από την άλλη, μέσα στο ναυπηγείο χτυπάει το επενδυτικό πρόγραμμα ύψους 14 δις δρχ., που έχει στόχο τον παραγωγικό εκσυγχρονισμό στην κατεύθυνση της **κατασκευής**. Το χτύπημα δίνεται πάλι από τη μεριά της υπεράσπισης των "εργατικών συμφερόντων", μιας και δε δέχεται να συμμετέχουν σ' αυτό το πρόγραμμα οικονομικά και οι εργάτες. Η συμμετοχή των εργατών, η μεριά του 49% δηλαδή, είναι στο ύψος των 2,2 δις, σε ποσοστό δηλαδή 15,6%.

ΣΤΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

Η εκκαθάριση υπό λειτουργία ήταν εκείνη η μορφή, που κόντρα στη γραμμή του ψευτοΚΚΕ για "ενιαίο δημόσιο φορέα", κράτησε το ναυπηγείο ανοιχτό το προηγούμενο καλοκαίρι. Φυσική κατάληξη του ενδιάμεσου αυτού ιδιοχτησιακού καθεστώτος είναι η επιχειρούμενη σήμερα ιδιωτικοποίηση.

Σ' αυτή τη νέα απόπειρα ιδιωτικοποίησης υπάρχει η συμφωνία του σωματείου των εργαζομένων. Απέναντι σ' αυτή τη συμφωνία το ψευτοΚΚΕ ξεδιπλώνει όλη την επίθεσή του και μιλάει για νέο ξεπούλημα.

Δε θα αναφερθούμε αναλυτικά -πράγμα που έχουμε κάνει διεξοδικά σε μια σειρά από προηγούμενα άρθρα- στους λόγους για

τους οποίους υποστηρίζουμε τη θέση αυτού του σωματίου κόντρα στην επίθεση που δέχεται από το σοσιαλφασισμό.

Όμως θα επαναλάβουμε τη θέση μας πως η πάλη απέναντι στη σαπίλα της κρατικής γραφειοκρατίας και στη διάλυση που φέρνει η αντιπαραγωγική ταξική της φύση δεν μπορεί να δοθεί από το προλεταριάτο χωρίς την εξασφάλιση των πιο πλατιών συμμαχιών, ιδιαίτερα με αναπτυξιακές πλευρές του ιδιωτικού κεφαλαίου στα πλαίσια της Ε.Ε.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια και κάτω από τους όρους που βάζει το ίδιο το εργατικό κίνημα, η ιδιωτικοποίηση του ναυπηγείου μπορεί να ανοίξει το δρόμο στην ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό.

Είναι εδώ χαρακτηριστικός ο ψευδής τρόπος με τον οποίο το ψευτοΚΚΕ προσπαθεί καταρχήν να ανατρέψει τα πραγματικά γεγονότα.

Σε άρθρο του ο Ριζοσπάστης στις 16 Γενάρη, όταν πρωτοαναγγέλθηκε ο πλειοδοτικός διαγωνισμός, γράφει: «Στο νέο (;) Πραγματικό προσφέρεται όχι μόνο ένα σύγχρονο ναυπηγείο, αλλά και σαν "προϊόν" το πρόγραμμα ναυπήγησης τεσσάρων αρματαγωγών του Πολεμικού Ναυτικού, καθώς και της κατασκευής τροχαίου υλικού για τον ΟΣΕ ύψους αρκετών δεκάδων δις δρχ. Ο μόνος όρος συμμετοχής στο διαγωνισμό είναι μια εγγυητική επιστολή 250 εκατ. δρχιών!».

Η ψευδής εικόνα που φτιάχνει ο Ριζοσπάστης είναι πως ένα ωραιότατο ναυπηγείο πωλείται χωρίς καμιά εγγύηση, με μόνο όρο την εγγυητική επιστολή των 250 εκατ. δρχ.

Όμως δεν είναι έτσι. Μέσα στη διακήρυξη του διαγωνισμού υπάρχουν μια σειρά από όρους που κατ'αρχήν δικά μας αντίληψη βρίσκονται σε μια θετική κατεύθυνση, γιατί δίνουν τη δυνατότητα στο εργατικό κίνημα του ναυπηγείου με δικιά του παρέμβαση να εξασφαλίσει από την αρχή της ιδιωτικοποίησης μια θετική αναπτυξιακή πορεία.

Τέτοιοι όροι είναι: Η δέσμευση ότι οι αγοραστές θα διατηρήσουν την επιχείρηση σε ναυπηγείο τουλάχιστον για μια δεκαετία. Τα κριτήρια αξιολόγησης, που πέρα από το ύψος του προσφερόμενου τιμήματος λαμβάνονται υπόψη, το επιχειρηματικό σχέδιο και το επενδυτικό πρόγραμμα του αγοραστή, όπως επίσης κι η εξασφάλιση όσο το δυνατόν περισσότερων εκ του υπάρχοντος προσωπικού θέσεων εργασίας και οι παροχές προς αυτό, όπως επίσης και η αξιοπιστία, η επιχειρηματική εμπει-

ρία και η φερεγγυότητα του υποψήφιου αγοραστή.

Σ' αυτούς τους όρους θα κριθεί εξαρχής η πορεία του εκσυγχρονισμού του ναυπηγείου.

Εκεί πρέπει κατά την άποψη μας να πέσει σήμερα όλο το βάρος της διοίκησης του σωματίου. Να είναι αυτό δηλαδή που θα έχει το βασικό ρόλο στη συγκεκριμένη ιδιωτικοποίηση. Και αυτό μπορεί να το κάνει, γιατί έχει κατακτήσει ένα τεράστιο κύρος, όπως έδειξε με την πάλη του στην προηγούμενη περίοδο.

ΕΝΙΑΙΟ

ΑΝΤΙΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΑΝΑΠΤΥΣΙΑΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Παρά τις επιμέρους αντιθέσεις, τα δύο σωματεία των εργαζομένων στα μεγάλα ναυπηγεία βρίσκονται σε μια ενιαία κατεύθυνση πάλι.

Έχουν αναλάβει τον πρωτοπόρο σήμερα συνδικαλιστικό ρόλο να οδηγήσουν τη ναυπηγική βιομηχανία στο δρομο της ανάπτυξης και της προόδου κάτω από την ενιαία αντίληψη του προσανατολισμού της παραγωγής, μέσα από τον αναγκαίο εκσυγχρονισμό, στην κατασκευή των εμπορικών πλοίων. Έχουν κατακτήσει μια ενιαία αντίληψη πως το θέμα αυτό απαιτεί μια βαθιά σύγκρουση με τις πιο καθυστερημένες, σάπιες και αντιπαραγωγικές πλευρές της γραφειοκρατικής διοίκησης που είχε για κέντρο την κρατική γραφειοκρατική αστική τάξη.

Η πάλη αυτή είναι μια καθαρά ταξική πολιτική πάλη που απαιτεί την πιο βαθιά σύγκρουση με το σοσιαλφασισμό, που έχει για κέντρο του το ακραίο εκφυλιστικό φαινόμενο που λέγεται ψευτοΚΚΕ. Γράψαμε και πιο πάνω πως αυτή τη μεγάλη μάχη το προλεταριάτο δεν μπορεί να τη δώσει μόνο του και πως είναι απαραίτητη η αξιοποίηση όλων των αναπτυξιακών πλευρών της αστικής τάξης. Αυτό είναι που καθορίζει και τη διαφορετική μορφή σε κάθε ναυπηγείο που το εργατικό κίνημα δίνει την πάλη.

Όμως ο ενιαίος χαρακτήρας αυτού του μετώπου βρίσκεται στο χτύπημα του ενιαίου εχθρού.

Αλλά ακόμα και σε κάτι πιο μεγάλο, αυτό που δίνει τα πιο βαθιά επαναστατικά χαρακτηριστικά: Στο γεγονός πως μέσα απ' αυτή την ενιαία πάλη μπορεί το προλεταριάτο να δείξει πως είναι αυτό που μπορεί να εκφράσει με την πιο μεγάλη συνέπεια μέχρι το τέλος τον αγώνα ενάντια στη γραφειοκρατική σαπίλα του σοσιαλφασισμού.

Η ΟΑΚΚΕ στέκεται στο πλευρό αυτών των αγώνων!

Άρθρο 38 Πώς ο πραξικοπηματισμός παραβιάζει το Σύνταγμα

Για δυο σχεδόν μήνες η ελληνική πολιτική σκηνή και ο λαός ταλαιπωρούνταν από τους πραξικοπηματίες του Εκτελεστικού και την ομάδα Λαλιώτη με την ερμηνεία ενός άρθρου (μάλλον μιας παραγράφου ενός άρθρου) του Συντάγματος, στο οποίο στήριζαν ολόκληρη τη νομική τους "επιχειρηματολογία" για να δικαιολογήσουν την προκλητική "ταρίχευση" του Α. Παπανδρέου και να καθυστερήσουν όσο μπορούσαν και όσο χρειαζόταν, ώστε να διαμορφώσουν τα κατάλληλα γι' αυτούς πολιτικά μέτωπα.

Πρόκειται για την περίφημη πια ερμηνεία της λέξης "εκλείπει" στο άρθρο 38 παρ. 2 του Συντάγματος.

Βέβαια, όταν είδαν ότι δεν μπορούσαν επ' άπειρον να τρενάρουν την αντικατάσταση του Α. Παπανδρέου και μπροστά στον κίνδυνο να χάσουν τ' αβγά και τα καλάθια από τις ολοένα διογκούμενες αντιδράσεις βουλευτών και λαού, τότε "ξέχασαν", όσο ξαφνικά ανακάλυψαν, όλες τις προηγούμενες ερμηνείες που έδιναν σ' αυτό και πέρασαν σε πιο "ρεαλιστικές" απόψεις...

Έχει ενδιαφέρον όμως να δούμε τι έλεγαν τόσο καιρό και δεν κοκκινίζαν από ντροπή οι σοσιαλφασίστες και οι συνοδοιπόροι τους, για να καταλάβουμε πόσο προσπαθούν να κόψουν και να ράψουν την πραγματικότητα και τους νόμους στα μέτρα τους, όταν και η πρώτη και οι δεύτεροι δεν τους βολεύουν.

Το Σύνταγμα που ισχύει σήμερα είναι αυτό του 1975, όπως αναθεωρήθηκε στα 1986 από τον Παπανδρέου προκειμένου να περικόψει αρμοδιότητες από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και να τις προσθέσει στον εαυτό του, να φτιάξει δηλαδή αυτό που εύστοχα ονομάστηκε "πρωθυπουργοκεντρικό σύστημα". Μετά την αναθεώρησή του το Σύνταγμα μεταγλωττίστηκε στη δημοτική, αλλά με τη ρητή επισήμανση ότι σε κάθε περίπτωση το αυθεντικό κείμενο είναι αυτό της καθαρεύουσας, το αρχικό δηλαδή.

Μετά την αναθεώρηση λοιπόν το Σύνταγμα στο άρθρο 38 παρ. 2 γράφει: «Εάν ο Πρωθυπουργός παραιτηθεί ή εκλείψει, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας διορίζει Πρωθυπουργόν τον προτεινόμενον υπό της κοινοβουλευτικής ομάδος του κόμματος εις το οποίον ανήκει, η δε πρότασις δια Πρωθυπουργόν ενεργείται το βραδύτερον εντός τριημέρου. Μέχρι του διορισμού του νέου Πρωθυπουργού, τα καθήκοντα Πρωθυπουργού ασκεί ο πρώτος τη τάξει Αντιπρόεδρος ή Υπουργός». Η μεταφορά του κειμένου στη δημοτική αφήνει τη λέξη "εκλείψει" αμετάφραστη: «Αν ο Πρωθυπουργός παραιτηθεί ή εκλείψει...» Έτσι, από το σημείο αυτό και μόνο δε φαίνεται καθαρά τι σημαίνει η λέξη. Όμως, αν το ερμηνεύσουμε

όπως ήθελε το Εκτελεστικό (έκλειψη=θάνατος), είναι δυνατόν ο πρωθυπουργός να αναπληρώνεται, έστω και προσωρινά, μόνο σε περίπτωση παραίτησης ή φυσικού θανάτου; Και τι γίνεται στην περίπτωση μακροχρόνιας ασθένειας; Τι γίνεται στην περίπτωση απαγωγής του, π.χ.: 'Αλλωστε, είναι δυνατόν το διάστημα της αναπλήρωσής του (βλ. Τσοχατζόπουλο) να είναι διηνεκές και ατελείωτο, από τη στιγμή μάλιστα πως ο αναπληρών δεν έχει το δικαίωμα ούτε καν την παραίτηση ενός υπουργού (πόσο μάλλον να ασκήσει πολιτική) να κάνει αποδεκτή;

Εκεί που ξεκαθαρίζουν τα πράγματα είναι τι συμβαίνει σε παρόμοια περίπτωση με τον πρόεδρο της δημοκρατίας. Στο άρθρο 34 στις παρ. 1 και 2, που, ως σημειωθεί, προηγείται του άρθρου 38 (αυτό έχει τη σημασία του, όπως θα δείξουμε παρακάτω), γράφονται τα εξής: «Τον Πρόεδρον της Δημοκρατίας αποδημούντα υπέρ τας δέκα ημέρας, εκλείποντα, παραιτούμενον, εκπεσόντα ή κωλύόμενον εξ οιουδήποτε λόγου να ασκήση τα καθήκοντα αυτού, αναπληροί προσωρινός ο Πρόεδρος της Βουλής (...) Παρατεινομένης της αδυναμίας του Προέδρου της Δημοκρατίας προς άσκηση των καθηκόντων του πέραν των τριάντων ημερών, συγκαλείται υποχρεωτικώς η Βουλή, και αν αυτή έχει διαλυθή, όπως αποφανθή δια της πλειοψηφίας των τριών πέμπτων του συνόλου των μελών αυτής, αν συντρέχη περίπτωσις εκλογής νέου Προέδρου».

Τι παρατηρούμε εδώ; Ότι, ενώ στο 38 για τον πρωθυπουργό προβλέπονται μόνο δυο περιπτώσεις αναπλήρωσης, στο 34 προβλέπονται τουλάχιστον τέσσερις, συν μία που καλύπτει τα πάντα («εξ οιουδήποτε λόγου»). Είναι προφανές ότι ο νομοθέτης στο 38 δεν έγραψε όλες τις περιπτώσεις αναπλήρωσης αναλυτικά, αφού τις είχε ήδη αναφέρει στο 34 για τον πρόεδρο της δημοκρατίας. Αρκέστηκε να γράψει μόνο για παραίτηση και έκλειψη. Και, εφόσον η παραίτηση αναφέρεται ρητά και στο 34, δικαιούμαστε να συμπεράνουμε ότι η έκλειψη στο 38 καλύπτει όλες τις άλλες περιπτώσεις, όπως αναλυτικά αναφέρονται στο 34.

Έπειτα, είναι και κάτι άλλο. Όταν γράφεις στην καθαρεύουσα, η γλώσσα γίνεται περισσότερο ακριβολόγα και δε σκάνει εύκολα παρερμηνείες. Ακόμα και οι διατυπώσεις με τις λεκτικές τους αποχρώσεις έχουν την ιδιαίτερη σημασία τους. Κάτι τέτοιο συμβαίνει κι εδώ. Η λέξη "εκλείποντα" θα μπορούσε να σημαίνει αυτόν που έχει πεθάνει μόνο αν ήταν σε αόριστο χρόνο, και μάλιστα αόριστο β', όπως γνωρίζουν οι επαΐοντες. Θα έπρεπε δηλαδή να είναι "εκλιπόντα" και όχι "εκλείποντα". Θα έχετε ακούσει, αγαπητοί αναγνώστες, τα δελτία

ειδήσεων να λένε σε περιπτώσεις θανάτων δημοσίων προσώπων ότι "προς τιμή του εκλιπόντος κατέθεσε στεφάνι ο τάδε" ή "τον επικήδειο λόγο για τον εκλιπόντα εκφώνησε ο τάδε" ή "ο εκλιπόν ήταν βουλευτής του νομού τάδε" κτλ. Πουθενά δε θ' ακούσετε να κάνουν λόγο για "εκλείποντα".

Άλλωστε, ότι έτσι είναι η σωστή ερμηνεία το δείχνει και η αρχή της παραγράφου 2 του άρθρου 34: «Παρατεινομένης της αδυναμίας του Προέδρου της Δημοκρατίας προς άσκηση των καθηκόντων του πέραν των τριάντων ημερών...». Θα ήταν δυνατόν να έχει πεθάνει ο πρόεδρος της δημοκρατίας και να μιλάει για "παράταση της αδυναμίας του προέδρου";

Το τελευταίο "επιχείρημα" των πραξικοπηματιών είναι ότι η μεταγλώττιση του κειμένου στη δημοτική (του άρθρου 34 παρ. 1) κάνει λόγο για θάνατο, οπότε, λένε, η λέξη "εκλείπει" σημαίνει "πεθάνει": «Τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, όταν απουσιάζει στο εξωτερικό περισσότερο από δέκα ημέρες, αν πεθάνει, παραιτηθεί, κηρυχθεί έκπτωτος ή αν κωλύεται για οιοδήποτε λόγο να ασκήσει τα καθήκοντά του...»

Εδώ δύο πράγματα έχουμε να απαντήσουμε. Πρώτα-πρώτα, σύμφωνα με το Β' Ψήφισμα της ΣΤ' Αναθεωρητικής Βουλής (6 του Μάρτη 1986) για τη "Μεταφορά του κειμένου του Συντάγματος στη δημοτική γλώσσα", σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ του αρχικού κειμένου του Συντάγματος και του κειμένου στη δημοτική επικρατεί το αρχικό κείμενο. Δεύτερο, και ίσως και κυριότερο, αν η λέξη "εκλείπει" δεχθούμε ότι σημαίνει "πεθάνει" (αυτό λέγανε οι του Εκτελεστικού), το ίδιο θα σημαίνει παντού και όχι μόνο στο 34. Δεν μπορεί άλλα να σημαίνει στο 34 και άλλα στο 38. Να όμως που αυτοί που έκαναν τη μεταγλώττιση αλλιώς μετέφρασαν τη λέξη στο 34 και αλλιώς στο 38 ή, μάλλον στο 38 την άφησαν αμετάφραστη, ακριβώς για να καλύψει όλες τις άλλες περιπτώσεις πλην της παραίτησης και αφού ήδη είχε προηγηθεί το 34! Αν κάποιος διαπράττει εδώ λαθροχειρία, τότε είναι σίγουρα ή αυτοί που έκαναν τη μεταγλώττιση ή αυτοί (και εδώ εμείς επιμένουμε) που ερμηνεύουν τα γραπτά κατά το δοκούν (δηλαδή όπως τους βολεύει).

Ας είναι όμως σίγουροι οι πραξικοπηματίες του Εκτελεστικού ότι δεν απευθύνονται πια σε αμόρφωτους. Ο λαός έχει και πολιτικό κριτήριο και γνώση. Και η γνώση, όπως διδάσκει ο μαρξισμός και η επιστήμη, είναι δύναμη μια δύναμη που θα τους συντριψει.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Αυτό το φύλλο της Ν. Ανατολής, όπως και το προηγούμενο, δε βγήκαν στην ώρα τους, δηλαδή ημέρα Σάββατο. Το προηγούμενο καθυστέρησε γιατί εκείνο το Σάββατο ήταν η αργία των Φώ-

των, ενώ αυτό το φύλλο το καθυστερήσαμε έως ότου έχουμε τη σύνθεση της νέας κυβέρνησης προκειμένου να κάνουμε ένα πρώτο σχόλιο για τη φύση της.

Η ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΜΗΡΟΙ

Στις 9 Γενάρη μια ομάδα Τσετσένων με το όνομα "Μοναχικοί Λύκοι" και επικεφαλής το Σαλμάν Ραντούγεφ (γαμπρό του Τσετσένου προέδρου Ντουντάγεφ) επέδραμαν στην πόλη Κιζλιάρ. Αυτή βρίσκεται στη Δημοκρατία του Νταγκεστάν, που είναι τμήμα της ρώσικης ομοσπονδίας. Σύμφωνα με το Ραντούγεφ, στόχος της επίθεσης ήταν η καταστροφή τριών αεροδρομίων στην περιοχή με αίτημα την αποχώρηση των Ρώσων από την Τσετσενία. Όταν το σχέδιο απέτυχε, πήραν δύο χιλιάδες ομήρους και οχυρώθηκαν στο μικρό νοσοκομείο της πόλης.

Την επόμενη μέρα τους επιτράπηκε να φύγουν με έντεκα λεωφορεία. Όμως ο ρώσικος στρατός που έφτασε στην περιοχή, 4.000 άντρες, ανατίναξαν τη μόνη γέφυρα που υπήρχε γύρω και διασχίζει τον ποταμό Τέρικ συνδέοντας το Νταγκεστάν με την Τσετσενία. Έτσι, αποκόπηκε κάθε δρόμος διαφυγής για τους Τσετσένους. Οχυρώθηκαν στο χωριό Περβομάσκαγιε με 106 ομήρους και άρχισαν συνομιλίες με τις αρχές του Νταγκεστάν για την ασφαλή διαφυγή στη χώρα τους.

Όμως οι Ρώσοι είχαν πάρει ήδη την απόφασή τους να μην επιτρέψουν το φιάσκο ενός δεύτερου Μπούντιονοφσκ και την ταπεινώση, και ταυτόχρονα να κλείσουν το δρόμο που θα οδηγούσε σε παρόμοιες ενέργειες στο μέλλον. Η αρκούδα πρέπει να τσακίσει την ενοχλητική μύγα.

Στις 15 του Γενάρη οι Ρώσοι ξεκινάνε μια μεγάλη επίθεση ενάντια στους Τσετσένους με ελικόπτερα, τανκς και πυροβολικό, ενώ παίρνουν μέρος και οι ειδικές ρώσικες δυνάμεις "Αλφα", που χρησιμοποιούν όπλα με λέιζερ. Την επιχείρηση διευθύνει ο Μ. Μπαρζούκοφ, αρχηγός της ομοσπονδιακής υπηρεσίας Ασφάλειας (FSK), διαδόχου της παλιάς KGB. Οι Τσετσένοι αναχαιτίζουν την επίθεση και συνεχίζουν τη σκληρή αντίσταση έχοντας το πλεονέκτημα να είναι βαριά οπλισμένοι κι αυτοί. Σχεδόν όλα τα σπίτια του χωριού των επτακοσίων κατοίκων τυλίγονται στις φλόγες. Οι Ρώσοι χτυπούν αδιάκριτα και τους ομήρους και τους Τσετσένους. Το αίτημα των Τσετσένων να μεταφερθούν σε οποιοδήποτε έδαφος της πατρίδας τους δε γίνεται δεκτό από τους Ρώσους. Ο Γέλτσιν

δηλώνει: «Θέλουμε αυτοί οι τρομοκράτες να τιμωρηθούν και να ξεριζωθούν εντελώς από το τσετσένικο έδαφος, και θα το επιτύχουμε» (Herald Tribune, 16/1).

Παράλληλα, μια άλλη ομάδα Τσετσένων καταλαμβάνουν ένα τουρκικό πλοίο στο Βόσπορο και απαιτούν να σταματήσει η επίθεση των Ρώσων στους συντρόφους τους, αλλιώς θα εκτελέσουν τους ομήρους που κρατούν.

Το ότι η απελευθέρωση των ομήρων ήταν το μόνο πράγμα για το οποίο δεν ενδιαφέρονταν οι ρώσοι σοσιαλφασίστες το αποδεικνύει μια εμπειριστατομένη επιτόπια ανταπόκριση της εφημερίδας *Ισβέστια*. Ο ανταποκριτής της Βαλερί Γιάκοφ γράφει συγκεκριμένα (από την *Ελευθεροτυπία*, 19/1/95): «Το να αποκαλείς αυτό επιχείρηση διάσωσης ομήρων είναι τουλάχιστον κυνικό. Αυτοί που παραμένουν ζωντανοί δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι σώθηκαν. Απλώς φάνηκαν αρκετά τυχεροί». Όσο για την "πληροφορία" (πρόσχημα της φονικής επίθεσης των Ρώσων) ότι η επίθεση άρχισε γιατί οι Τσετσένοι είχαν αρχίσει να εκτελούν ομήρους, ο δημοσιογράφος γράφει: «Τίποτα τέτοιο δε συνέβη στο Περβομάσκαγια. Όλα τα πυρά των ομοσπονδιακών δυνάμεων έπεφταν όχι τόσο γύρω από τους αντάρτες, όσο γύρω από τους ομήρους (...) Η επίσημη εκδοχή των ειδικών υπηρεσιών ακουγόταν ωραία και δραματική, αλλά δεν είχε πολλή σχέση με την πραγματικότητα», λέει απορρίπτοντας έτσι τα περί χειρουργικών επιδρομών ακριβείας. «Αυτό που συνέβη στην πραγματικότητα δεν έμοιαζε ούτε στο ελάχιστο με απελευθέρωση ομήρων. Ήταν μια πραγματική στρατιωτική επιχείρηση κατάληψης εξ εφόδου ενός εχθρικού χωριού με χρήση όλων των δυνάμεων και όλων των πόρων».

Πέρα όμως απ' αυτά, αυτό που έχουμε εμείς να πούμε είναι ότι η μέθοδος της ομηρίας που χρησιμοποιούν οι Τσετσένοι είναι πια φανερό ότι αποτελεί γραμμή της ηγεσίας τους και του προέδρου Ντουντάγεφ. Είναι ένα αντιδραστικό μέσο πάλης που ποτέ δημοκρατικά και επαναστατικά κινήματα δεν πρέπει να χρησιμοποιούν. Η γραμμή της ομηρίας είναι δείγμα της ταξικής φύσης της εθνικής αστικής τάξης που ηγεί-

ται της τσετσένικης αντίστασης. Είναι ο κρυμμένος εθνικισμός που βγαίνει στο φως κάτω από την όξυνση του απελευθερωτικού αγώνα ενάντια στη Ρωσία. Η ομηρία διασπάει την ενότητα του αγώνα των λαών του Καυκάσου ενάντια στο σοσιαλμπερλιό και προβοκάρει τη συμπάρσταση που έχουν δείξει στον ένα χρόνο της ρώσικης εισβολής όλοι οι λαοί του κόσμου.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τη Δημοκρατία του Νταγκεστάν, που στάθηκε ολόπλευρα στην Τσετσενία. Στο έδαφός της ζουν και δουλεύουν πενήντα χιλιάδες Τσετσένοι πρόσφυγες, παρά την οικονομική κρίση που υπάρχει στην περιοχή. Ο λαός του Νταγκεστάν, που αγκάλισε τους πρόσφυγες, εξοργίστηκε και, κάτω από την παρότρυνση της φιλορώσικης ηγεσίας του Νταγκεστάν, βγήκε στους δρόμους διαμαρτυρούμενος για την ενέργεια των Τσετσένων και ενάντια στη μεταφορά στρατού από τους Ρώσους. Είναι ένας λαός που μέχρι στιγμής δεν είχε εμπλακεί σε πολεμικές συγκρούσεις, γι' αυτό και θύμωσε πάρα πολύ. Ήθελε μάλιστα να πάρει τα όπλα και να λύσει μόνος του την κατάσταση. Οι αρχές του Νταγκεστάν προσπάθησαν να πείσουν τα πλήθη ότι αυτό δεν είναι σωστό, αλλά οι απαντήσεις απ' το πλήθος ήταν "λάθος και ντροπή".

Τελικά και οι αρχές και ο λαός της μικρής Δημοκρατίας συγκέντρωσαν τα πυρά τους στη βαρβαρότητα της ρώσικης επίθεσης. Όμως το τραύμα στις σχέσεις του Νταγκεστάν με την Τσετσενία παραμένει, κι αυτό είναι το χειρότερο. Γιατί μόνο η ενότητα και ο σεβασμός της θέλησης των γειτονικών λαών μπορεί να δώσει τη νίκη στην τσετσένικη αντίσταση. Ασφαλώς το στρατόπεδο του φασισμού, που έχει διαπράξει μεγαλύτερες βαρβαρότητες από το χιτλερισμό, είναι η Ρωσία, που πριν ένα μήνα ισοπέδωσε το ένα τρίτο της δεύτερης πόλης της Τσετσενίας, το Γκουντέρμες, και τα πτώματα κείτονταν στους δρόμους. Αλλά δεν μπορούμε να μην εντοπίσουμε τη λανθασμένη πλευρά των Τσετσένων, που πρέπει να τη χτυπήσουν για να κερδίσουν την ανεξαρτησία και την ελευθερία από τη Ρωσία.

Η ΡΩΣΙΑ ΕΞΟΠΛΙΖΕΤΑΙ ΤΑΧΥΤΑΤΑ

Απ' τη στιγμή που ο σοσιαλμπερλιόσμος πέρασε στην τακτική του ψόφιου κοριού και της διαλυμένης υπερδύναμης, τα φερέφωνα του στην Ελλάδα και παγκόσμια φωνάζουν δραστήρια ότι η σατανική Δύση θέλει να καταστρέψει την ψυχή της Ρωσίας και να τη μετατρέψει σε αποικία της.

Με τη λέξη "ψυχή" εννοούν τη διάλυση του «τιμημένου Κόκκινου στρατού», το οπλοστάσιό του και την πολεμική βιομηχανία.

Ο σκοταδισμός των ψεύτικων κομμουνιστών, όμως, αποκαλύπτεται όταν βρίσκεται σε αντίθεση με την πραγματικότητα και την αλήθεια: Ο σοσιαλμπερλιόσμος όχι μόνο δεν έχασε την ψυχή του, αλλά αναπτύσσει ποιοτικά και ποσοτικά το οπλοστάσιό του.

Σύμφωνα με άρθρο της εφημερίδας *Επενδυτής*, 13-14 Γενάρη, και μετά από δημόσιες καταγγελίες του αρχηγού του Ρώσικου Γενικού Επιτελείου για «μαχητική ανεπάρκεια» του άρματος T-80, που χρησιμοποιήθηκε στην εισβολή των Ρώσων στην Τσετσενία, η πολεμική βιομηχανία της Ρωσίας προχώρησε στην παραγωγή εκσυγχρονισμένων τανκς, που είναι η απάντηση της Μόσχας στα αμερικάνικα άρματα μάχης.

«Συγκεκριμένα ξεκίνησε η παραγωγή του άρματος μάχης T-90, ενώ ξεκίνησε και η κατασκευή του T-95, το οποίο λέγεται ότι θα αποτελέσει ένα εντελώς νέο στη σχεδίαση άρμα. Το T-90 κατασκευάζεται στο εργοστάσιο Nizhi Tagil, στο οποίο κατασκευάζονται και τα T-72. Βασίζεται στο βελτιωμένο T-72BT και χρησιμοποιεί πολλά από τα υποσυστήματα του T-80. Δηλαδή ένα αυτόματο πυροβόλο των 120 χλστ., με αυτόματο τροφοδότη, που του επιτρέπει να μειώνει κατά ένα τον αριθμό του πληρώματος (τριμελές). Τα βλήματα μπορούν να καθοδηγηθούν με ακτίνες λέιζερ. Στη θωράκιση χρησιμοποιεί την ενεργό θωράκιση του T-80 και το ενεργό αντιπυραυλικό σύστημα RshU1-7 Shotra-1. Πρόκειται για το πρώτο ενεργό αντιπυραυλικό σύστημα που τοποθετείται σε άρμα μάχης παραγωγής (σ.σ. υπογράμμιση δική μας). Επίσης περιλαμβάνει περικόπιο θερμικής απεικόνισης για το διοικητή, σταθεροποιημένα οπτικά σκόπευσης, δυνατότητα βολής εν κινήσει κ.λπ. Το επόμενο άρμα μάχης, το T-95, θα έχει ένα ακόμα ισχυρότερο πυροβόλο, των 135 ή 140 χλστ. Πρόκειται να αποτελέσει την απάντηση των Ρώσων στο θώρακα του M1A2 (αμερικάνικο άρμα Άμπραμς -σημείωση δική μας). Θα χρησιμοποιεί ειδικά πυρομαχικά και στόχος είναι να καταστεί δυνατή η διάτρηση του εμπρόσθιου θώρακα του Άμπραμς με μια βολή (υπογράμμιση δική μας). Η σχεδίαση του άρματος (σημειωστέα σχήμα πηγάματος) και του πύργου θα είναι τέτοια που θα δυσκολεύει ιδιαίτερα τις βολές εναντίον του από αντίπαλα άρματα μάχης. Ο πύργος θα είναι επανδρωμένος και το πυροβόλο θα τροφοδοτείται αυτόματα

από την αποθήκη των πυρομαχικών της αποθήκης. Το άρμα θα κινείται από ντιζελοκινητήρα ο οποίος θα βρίσκεται στο πίσω μέρος του άρματος. Η επιλογή του ντιζελοκινητήρα δείχνει ότι οι Ρώσοι δεν είναι ικανοποιημένοι από τις επιδόσεις του στροβιλοκινητήρα ή ότι δεν πρόβλεψαν να αναπτύξουν ένα στροβιλοκινητήρα με ικανοποιητικές επιδόσεις».

Αν παραθέσαμε όλα αυτά τα τεχνικά στοιχεία, το κάναμε για ένα λόγο: Για να καταλάβουμε ότι πίσω από τα επιτεύγματα στην ανάπτυξη σύγχρονων όπλων όπως το τανκ βρίσκεται μια τεράστια υποδομή.

Δηλ. μια ολόκληρη στρατιά ρώσων ειδικών επιστημόνων δουλεύουν και σχεδιάζουν σε μεγάλα και μοντέρνα εξοπλισμένα ερευνητικά κέντρα. Μια τεράστια πολεμική βιομηχανία η οποία κατασκευάζει και παράγει συνεχώς όπλα και μάλιστα ισχυρά. Τα τανκς και το βαρύ πυροβολικό είναι τα πιο δυνατό όπλα στον πόλεμο που διεξάγεται σε έδαφος, στην ξηρά. Ακόμα μια ολόκληρη στρατιά ειδικευμένων και ανειδίκευτων εργατών η οποία εξαρτά τη ζωή της, το ψωμί, από την παραγωγή οπλισμού και την ιδεολογία που διαμορφώνουν αυτοί οι εργάτες σε συνείδηση της κυρίαρχης ιδεολογίας που επικρατεί στη ρώσικη κοινωνία και είναι αντιευρωπαϊκή, αντιδυτική και "ορθόδοξη".

Πίσω απ' όλ' αυτά μια ρώσικη αστική τάξη νέου τύπου, που είναι ο ιδιοκτήτης των μέσων παραγωγής όπλων και επιδιώκει την παγκόσμια ηγεμονία μέσα από τον πόλεμο. Εκείνο που μένει μέσα στη ρώσικη πολιτική αρένα του τρόμου είναι το πολιτικό ρεύμα που θα κυριαρχήσει και θ' αναδείξει το νέο ρώσο Χίτλερ που θα δώσει το πολεμικό σύνθημα «Εμπρός για τη Ρωσία, για την προστασία της πατρίδας μας». Θα ενοποιήσει και θα συσπειρώσει το ρώσικο λαό κάτω από την ιδεολογία του πολέμου.

Η υλική βάση ήδη υπάρχει: Η πολεμική βιομηχανία, "το μπουμπούκι" του ρώσικου έθνους, δεν έχει πάψει ούτε στιγμή να λειτουργεί, να παράγει και να εκσυγχρονίζεται. Περιμένει, απλά, τον πατριώτη ηγέτη των τριών σημαίων (της κόκκινης, του τσαρισμού και της "ορθόδοξης"), που θα της δώσει την εντολή της πιο ξέφρενης και παθιασμένης παραγωγής κάθε είδους όπλων που έχει δει ποτέ ο κόσμος.

Στο μεταξύ η Δύση δίνει ασταμάτητα χρήματα στη Ρωσία, διαμελίζει τη Βοσνία, θεωρεί "έσωτερικό ζήτημα" την εισβολή στην Τσετσενία, υποχωρεί συνεχώς στις απαιτήσεις του σοσιαλμπερλιόσμου και αναζητά τη συνεργασία μαζί του.

Μόνο η παγκόσμια εργατική τάξη και οι λαοί, μπορούν, τελικά, να δώσουν νικηφόρα τη μάχη ενάντια στο ρώσικο σοσιαλμπερλιόσμο, την πιο προωθημένη μορφή του καπιταλισμού, για να γκρεμίσουν παντοτινά μαζί μ' αυτόν όλους τους αστούς, τους μπερλιόστες, τους παπάδες και τις αγιαστούρες τους.

Σολάνα

Γραμματέας του NATO ένας φιλορώσος

Στις 19 Δεκέμβρη ο Ξαβιέ Σολάνα ανέλαβε γραμματέας του NATO και δήλωσε ότι είναι υπέρ μας «νέας αρχιτεκτονικής στον τομέα της ασφάλειας» στην Ευρώπη «μαζί και όχι εναντίον της Ρωσίας» (*Ελευθεροτυπία*, 20 Δεκέμβρη '95). Η δήλωση αυτή ήρθε ενώ ήδη στη Ρωσία οι σοσιαλφασίστες του Ζιουγκάνοφ είχαν ανακηρυχτεί πρώτο κόμμα στη ρώσικη Βουλή.

Ο Ισπανός Σολάνα, φανατικός πολέμιος του NATO στο παρελθόν μαζί με τους Ισπανούς κνίτες στα πεζοδρόμια της χώρας του, ε-

πιβλήθηκε με την επέμβαση του επιστήθιου φίλου της Ρωσίας Κλίντον. Αυτό έγινε στη βάση της αμερικάνικης κυριαρχίας μέσα στο NATO απέναντι στην Ευρώπη. Έτσι, οι ΗΠΑ παραμέρισαν τους προτεινόμενους απ' την Ευρώπη υποψηφίους Γένσεν (εδώ εκμεταλλεύθηκαν την αντίθεση της Γαλλίας, που δεν τον ήθελε γιατί είχε αποδοκιμάσει τις πυρηνικές της δοκιμές) και Λούμπερς. Ο Σολάνα πήρε τη θέση μετά την αναγκαστική παραίτηση του πρώην γραμματέα του NATO Βίλι Κλάες στις 20 Οκτώβρη λόγω του σά-

λου που είχε ξεσπάσει απ' το λεγόμενο σκάνδαλο της πώλησης ελικοπτότερων Αγκούστα, στο οποίο ο φερόταν αναμειγμένος. Αν κρίνουμε από το αποτέλεσμα που λέγεται Σολάνα, μπορούμε να πούμε ότι ήταν ένα πολύ ύποπτο σκάνδαλο σε μια εξαιρετικά κρίσιμη περίοδο για την Ευρώπη και το NATO, που κρίνονταν ζητήματα όπως η Βοσνία και η επέκταση του NATO στην Ανατολή και που η Ρωσία είναι κάθετα αντίθετη. Αντικειμενικά, ο σοσιαλμπερλιόσμος βγήκε κερδισμένος απ' την παραπάνω εξέλιξη.

